

Povratak Ilije

Moris L. Venden

SADRŽAJ

NAROD ILIJE	2
PRVI ILIJA	5
DRUGI ILIJA	11
TREĆI ILIJA	17
ŠTA JE NOVO POSLE 1844. GODINE?	24
RELIGIJA "URADI SAM"	32
NEMA MIRA BEZBOŽNICIMA	37
BOG ĆE BITI OPRAVDAN	44
ŽIVETI BEZ GREHA	50
NADVLADAVANJE SVESNOG GREHA	55

NAROD ILIJE

Da li znaš zašto si adventista sedmoga dana? Imaš li za to neki jak razlog, ili si to samo zato što si rođen u adventističkom domu? Da li biti adventista znači nešto posebno, ili smatraš da je adventistička crkva dobra kao i bilo koja druga?

Ako je ikad u istoriji sveta postojalo vreme kada nam je bio potreban jak razlog za ono što verujemo, onda je to sada. Crkva je napadnuta. Njena učenja, čak i one osnovna, se stavljaju pod lupu kritike. Na svakog pojedinca vrši se pritisak da preispita opravdanost svoje pripadnosti crkvi, jer sa svih strana dolaze pitanja koja treba da pokažu da li naše shvatanje istine može da se održi u svakoj probi.

Mi, kao crkva, tvrdimo da imamo "vest proroka Ilije" - poslednju vest opomene svetu. Dakle, zbog sadašnjeg stanja u teološkom svetlu, veoma je značajno da preispitamo Ilijinu vest i još jasnije razumemo šta sve ona podrazumeva.

Proučavanje dolaska proroka Ilije, vesti Ilije i uloge koju ima narod Ilije doneće nam mnoge odgovore na pitanje šta je u stvari naša jedinstvena vest i otkriti nam razloge zašto treba biti adventista sedmoga dana u današnjem svetlu.

Ilija se u Bibliji spominje više puta. Prvo nalazimo istoriju o Iliji Tesvičaninu i njegovoj misiji u Božjem narodu u vreme velikog otpada. Zatim, u knjizi proroka Malahije 4,5.6 nalazimo tekst koji se odnosi na Ilijino ponovno pojavljivanje: "Evo ja ću vam poslati Iliju proroka prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji. I on će obratiti srce otaca k sinovima, i srce sinova k ocima njihovim, da ne dođem i zatrem zemlju".

Zatim, u Novom zavetu, srećemo Mojsija i Iliju koji su bili poslani da ohrabre Isusovo srce kad su mu bili potrebni prijatelji koji ga mogu razumeti. Oni su došli i susreli se s Njim na Gori preobraženja, pred sam kraj Njegovog života na Zemlji.

Tri i po godine Isus je bio optuživan da izaziva nevolje u Palestini. Tri i po godine su za Njim išli špijuni i drugi koji su kovali zavere da mu oduzmu život. Tri i po godine su ga mnogi smatrali šljamom zemaljskim. A Ilija je znao kako je to. On je mogao da razume i ohrabri Isusa. Jer, Iliju su neprijatelji tražili tri i po godine da bi ga ubili. Tri i po godine skrivao se, u samoći pored potočića ili u zabačenom selu.

Tri i po godine smatrali su ga krivcem za sušu. Tako je Iliji, iz ličnog iskustva bilo poznato nešto od onog što je Isus osećao gledajući napred, videći kako mu se približavaju senke krsta.

Mojsije je takođe iz sopstvenog iskustva znao šta znači biti kritikovan i omrznut od naroda kojeg je toliko voleo. On je znao šta znači biti odbačen od ljudi za koje je učinio sve, samo da bi ih spasao. Znao je šta je bol duše, razočarenje i suze. Pokušajte da zamislite Mojsija i Iliju kako prevaljuju dugi put od Neba do Zemlje. Možda im je za takav poduhvat bilo potrebno sedam dana. Došli su da se susretnu sa Isusom na Gori i ohrabre ga da ide napred sa planom spasenja.

A onda, kada se svetlost izgubila, a Mojsije i Ilija su otišli, Isus i učenici su pošli natrag, niz padinu Gore. Učenici su razmišljali o Iliji. Ljudi u ono vreme verovali su, na osnovu proročanstva iz Malahije, da će Ilija opet da se pojavi pred dolazak Mesije.

"Zašto dakle književnici kažu da Ilija najpre treba da dođe?" upitali su učenici Isusa. "A Isus odgovarajući reče im: Ilija će doći najpre i urediti sve. Ali vam kažem da je Ilija već došao, i ne poznate ga; nego učinite s njime šta hteše: tako i Sin čovečji treba da postrada od njih. Tada razumeše učenici da im govori za Jovana Krstitelja". Matej 17,10-13.

Sam Isus predstavio je Jovana Krstitelja kao Iliju.

Dakle, nije postojao samo prvi Ilija - prorok u Izrailju u vreme cara Ahava, nego je, isto tako postojao i drugi - Jovan Krstitelj, koji je javljao vest sličnu vesti Ilije Tesvićanina. Međutim, ako pogledamo pažljivo tekst u Malahiji 4,5.6. Uočićemo ključni izraz: "Evo ja ću vam poslati Iliju proroka pre nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji". Koji je to veliki i strašni dan Gospodnji? Kraj sveta! Dakle, i među nama danas treba da se ispuni proročanstvo o dolasku Ilije - trećeg Ilije, da ga tako nazovemo.

Narod u Isusovo vreme mislio je da će Mesija da dođe i uspostavi svoje carstvo, a da će uskoro zatim uslediti veliki i strašni dan Gospodnji. Mi, međutim, znamo da su zamenili vreme Njegove slave sa vremenom Njegovog stradanja. Po čemu to znamo? Joilo 2,31. kaže: "Sunce će se pretvoriti u tamu i mesec u krv, pre nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji." Joilo 3,15. dodaje: "Sunce će i mesec pomrknuti, i zvezde će ustegnuti svoju svetlost." Većini nas poznatije je 24. poglavlje po Mateju i znaci u suncu, mesecu i zvezdama. Oni su prorečeni da će se zbiti pre velikog i strašnog Gospodnjeg dana.

U vreme prvog Ilije bile su tri i po godine gladi. U mračnom Srednjem veku, kao što je i prorečeno u Danilu 7. bile su tri i po godine, ovaj put proročke, i trajale su 1260 godina. Ove tri i po godine okončale su se 1798. godine n.e. Neko vreme posle te proročke tri i po godine, a tesno u vezi sa znacima na suncu, mesecu i zvezdama, treba da usledi Ilijin dolazak. Da li ga je neko već video? To ne bi mogao biti Martin Luter, iako je on mnogo učinio u pripremi za Hristov dolazak. Dok proučavamo proročanstvo, postaje nam očigledno da Ilija treba da se pojavi u našem vremenu. Da li će Ilija biti neki pojedinac ili možda narod? Da li će doći sa sličnom veću, da "uradi sve" i obrati srce otaca k deci? Šta će sve da obuhvati Ilijina vest?

Da li će postojati jedan narod koji će objaviti opomenu svetu, pripremajući ljude za drugi Hristov dolazak u kome možemo prepoznati Iliju?

Na ova pitanja treba dati odgovor.

Odgovori treba da budu jasni u našem umu bismo mogli ispuniti zadatak koji nam je dat kao adventistima sedmog dana - zadatak objavljivanja Ilijine vesti svetu koji čeka.

PRVI ILIJA

Car Ahav je bio jedan od najgorih vladara koji je Izrailj ikada imao. Njegova žena, Jezavelja, kći neznabožačkog cara Etvala, vladara Sidona, zavela je službu Valu. Sam Ahav postao je Valov sveštenik. Uticajem Ahava i Jezavelje, ceo Izrailjski narod bio je zaveden u otpad. Narod je prihvatio uverenje da Val, bog Sunca, upravlja svim prirodnim silama. Širom zemlje mogli su se videti dokazi službe Valu.

U brdovitom području istočnog Jordana živeo je čovek o čijem ranijem životu znamo veoma malo. Bio je veoma pobožan; znao je šta znači razgovarati sa Gospodom. Osećao je veliki teret zbog idolopokloničke službe i otpada Izrailja. Taj čovek zvao se Ilija. Dok je jednom prilikom razgovarao sa Gospodom, došla mu je na um sjajna misao koja mora da je poticala sa Neba. Razmišljao je ovako: narod veruje da Val upravlja svim prirodnim silama. Zato, ako ne bi bilo kiše ili rose za izvestan period vremena i ljudi počnu da pate od žeći, shvatiće da služe lažnom bogu. Tako je Ilija pošao na kolena i počeo da se moli da ne bude ni kiše ni rose.

Bog je odgovorio na njegovu molitvu i poslao ga na odvažan zadatak u sam Ahavov dvor sa proročanstvom da neće biti ni rose ni kiše "dokle ja ne rečem." Pre nego što je uplašeni car mogao da reaguje, Ilija je već otišao.

Car je tražio Iliju tri i po godine, želeći da ga ubije. Ali, Bog je štitio svog slugu i carevi ljudi ga nisu našli. Zatim, od početka 18. poglavlja 1. O carevima imamo zapisano šta se dešavalo posle tri i po godine. "Posle mnogo vremena, treće godine, dođe reč Gospodnja Iliji govoreći: idi, pokaži se Ahavu, i pustiću dažd na zemlju. I otide Ilija da se pokaže Ahavu, a bijaše velika glad u Samariji." (1. O carevima 18,1.2) "A kad vide Ahav Iliju, reče mu Ahav: jesi li ti onaj što nesreću donosiš na Izrailja? A on reče: ne donosim ja nesreću na Izrailja, nego ti i dom oca tvojega ostavivši zapovesti Gospodnje i pristavši za valima. Nego sada pošlji i saberi k meni svega Izrailja na goru Karmilsku i četiri stotine i pedeset proroka valovih i četiri stotine proroka iz luga, koji jedu za stolom Jezaveljinim." (1. O carevima 18.,17-19) Morate priznati da je Ilija išao direktno na problem! "I posla Ahav k svijem sinovima Izrailjevim, i sabra one proroke na goru Karmilsku." (1. O carevima 18,20)

Zanimljivo je primetiti da gora Karmil i događaji Ilijinih dana mogu biti slika u minijaturi armagedonske bitke - završnog sukoba na kraju sveta. Reč "Armagedon" na jevrejskom jeziku znači gora Megido. Jedina gora Megido koja postoji je gora Karmil. Oni koji rado raspravljaju o bitki na Armagedonu treba pažljivo da proučavaju šta se desilo na vrhu gore

Karmil koja se uzdiže nad ravnicom Ezadraelon , jer to je slikoviti prikaz završnog sukoba između sila dobra i zla.

1. O carevima 18,21. kaže: "Tada pristupi Ilija ka svemu narodu i reče: dokle ćete hramati na obe strane". Neki moderni prevodi kažu: "Dokle ćete stajati čas na jednoj nozi, čas na drugoj?" "Dokle ćete jahati po ogradi?" "Dokle ćete hramati na obe strane? Ako je Gospod Bog, idite za njim; ako li je Val, idite za njim. Ali narod ne odgovori mu ni reč." Propoved je tog dana bila veoma kratka. Ilija je odmah pozvao na odluku. Kakav je bio odgovor? "Ali narod ne odgovori ni reči". Duboka tišina na gori.

"A Ilija reče narodu; ja sam sam ostao prorok Gospodnji; a proroka Valovih ima četiri stotine i pedeset. Dajte nam dva junca, i neka oni izberu sebi jednoga, i neka iseku na komade i metnu na drva, ali ognja da ne podmeću. A ja ću prigrotoviti drugoga junca, i metnuću ga na drva, ali ognja neću podmetati. Tada prizovite ime svojih bogova, a ja ću prizvati ime Gospodnje, pa koji se Bog odzove ognjem onaj neka je Bog." (1. O carevima 18,22-24)

Konačno, ljudi su se oglasili: "I sav narod odgovori i reče: dobro reče". Ilijin predlog bio je sasvim pošten.

Valovi proroci su uradili kako je Ilija rekao. Izabrali su vola, pripremili ga za žrtvu, ali nisu podmetali vatru, već su počeli da prizivaju svog boga. Molili su Vala da se odazove ognjem, "Od jutra do podne govoreći: Vale, usliši nas! Ali nikakva glasa ni koga da odgovori. I skakahu oko oltara koji načiniše. A kad bi u podne, stade im se rugati Ilija govoreći; vičite većma; jer je on bog! Valjda se nešto zamislio, ili je u poslu, ili na putu, ili može biti spava, da se probudi. A oni stadoše vikati iza glasa, i parati se noževima i šilima po svom običaju dokle ih krv ne obli. A kad prođe podne, stadoše prorokovati dok ne dođe vreme da se prinese dar; ali ni kaka glasa ni koga da odgovori, ni koga da čuje." (1Carevima 18,26-29)

Zamisli da si bio tamo prisutan i posmatraš razvoj događaja, Ceo dugi dan traje služba Valovih sada su iscrpljeni. Njihovi povici i pozivi Valu su utihnuli. Teška tišina obuzima mnoštvo. "Tada reče Ilija svemu narodu: Pristupite k meni. I Pristupi k njemu sav narod. Tada on opravi oltar Gospodnji koji beše razvaljen. I uze Ilija dvanaest kamena prema broju plemena sinova Jakova, kojemu dođe reč Gospodnja govoreći: Izrailj će ti biti ime. I načini od toga kamenje oltar u ime Gospodnje, i oko oltara iskopa opkop širok da bi se mogle posijati dve mere žita. Namesti drva, i junca isečena na komade metnu na drva, i reče: napunite četiri vedra vode, i izlijte na žrtvu i na drva, Pa opet reče; učinite još jednom. i učiniše još jednom. Pa opet reče; učinite i trećom, te voda poteče oko oltara, i napuni se opkop vode. (1. O carevima 18,30-35)

Da li ste ikad uočili da čovek koji se nalazi potpuno pod Božjom kontrolom, kada dođe u kriznu situaciju, često učini nešto što izgleda neshvatljivo? Da se Ilija tada oslanjao na

zdrav razum, on nebi tražio da se donese voda - naprotiv, potrudio bi se da obezbedi zgodno granje, suva drva i iverje za potpalu. Međutim, on zahteva da se donese voda.

Gde su našli dvanaest vedara vode posle tri po godine suše? Ljudi su u to vreme bili spremni da unište svakoga ko uludo rasipa vodu. Ali, ispod same gore Karmil je Sredozemno more. Imali su na raspolaganju obilje slane vode, a ne sveže, pitke.

"A kad bi vreme da se prinese žrtva, pristupi Ilija prorok i reče: Gospode, Bože Avramov, Isakov i Izrailjev, neka danas poznaju da si ti Bog u Izrailju i ja da sam tvoj sluga, i da sam po tvojoj reči učinio sve ovo. Usliši me, Gospode, usliši me, da bi poznao ovaj narod da si ti Gospod Bog, kad opet obratiš srca njihova". (1. O carevima 18, 36.37)

Kakva jednostavna molitva! Reči pune vere! Možeš li da zamisliš mnoštvo koje bez daha ćuti i čeka da vidi šta će se sada dogoditi. Ali Ilija je sigurno znao, iz naročitog otkrivenja koje mu je bilo dato, da će Bog odgovoriti. Da nije tako, zar bi imao hrabrosti da sve ovo uradi?

"Tada pade oganj Gospodnji i spali žrtvu paljenicu i drva i kamen i prah, i vodu u opkopu popi. A narod kad to vide, sav popade ničice, i rekoše: Gospod je Bog, Gospod je Bog". (1. O carevima 18, 38.39).

Korito potoka koje je bilo suvo zbog suše, poteklo je krvlju tog dana - krvlju Valovih i Astarotinih sveštenika. To je bio početak velike reforme u Izrailju.

Na osnovu ovog događaja, odnosno teksta u (1. O carevima 18, 18-21), šta možemo zaključiti o sadržaju Ilijine vesti? Njen prvi deo je "Ostavili ste zapovesti Gospodnje". Drugi deo: "Idete za Valima". Treći deo je poziv na odluku" Dokle će te hramati na obe strane?"

Tokom istorije adventističke crkve, razumevanje duhovnih tekstova neprestano se uvećavalo. Najpre smo uvideli povezanost između Ilije, Jovana Krstitelja i nekoga na samom kraju vremena, pred sam Isusov dolazak. Shvatili smo proročku paralelu između tri i po godine gladi u vreme Ilije i 1260 godina duhovne suše - od 538. do 1798. godine n.e. Na osnovu ovoga očekivali smo da se Ilijina vest ponovo javi i pripremi narod za "veliki i strašni dan Gospodnji".

Proučavajući ovu povezanost, uočili smo da je je u toku mračnog Srednjeg veka postojao kompromis između hrišćanstva i mnogoboštva, kao što je to bio brak između Ahava - recimo da je on bio hrišćanin - i Jezavelje, mnogoboškinje.

U periodu mračnjaštva, Božje zapovesti su bile, u velikoj meri, srušene i u prašinu i pogažene. Isto tako, u tom periodu prihvaćena je i služba bogu Sunca, u dan posvećen Suncu, koji se i zove sunčev dan, što se od tog vremena i nastavlja u većini hrišćanskog sveta. Tako smo, mi kao crkva, proučavajući Ilijinu vest, naglašavali misao: "ostavili ste zapovesti Božje", i zaista je tako. Međutim, i za one koji su *prihvatili* zapovesti Božje, uključujući i četvrtu, ima nešto u Ilijinoj vesti.

Drugi deo te vesti glasi: "I idete za Valima." Šta predstavlja Val? Ako proučavamo mnogobožачke religije, otkrićemo da sve njih povezuje jedno zajedničko obeležje. U knjizi "Čežnja vekova" stoji: "Načelo da se čovek može spasiti sopstvenim delima bilo je temelj svih neznabožачkih religija." (Čežnja vekova str. 35) Isto tako, zajedničko obeležje svih neznabožачkih religija je služba Suncu, što je u stvari služenje stvorenju a ne Stvoritelju. Modernija verzija svakako bi bila - služenje stvorenju u obliku čovekove službe samome sebi, a ne služba čovekovom Stvoritelju.

Dakle, ovaj drugi deo Ilijine vesti je u stvari opomena protiv službe samome sebi - opomena da ne pokušavamo da se spasemo sopstvenim naporima. Mada verujemo u subotu Gospodnju i ne svetujemo dan posvećen Suncu, moguće je da postanemo žrtve službe sebi. Moguće je da teoretski verujemo u Boga koji je na nebu, ali, pošto ne nalazimo vremena da njemu služimo iz dana u dan, da ipak u stvari, služimo sebi.

"Mnogi od nas postupaju delimično kao deca ovog vremena, a delimično kao deca večnosti. Ovakvo postupanje izaziva Božje gnušanje". (R&H 27. maj 1890) Bog se gnuša na ovakvo "jahanje po ogradi". Crkva iz Otkrivenja 3. poglavlja vređa Boga svojom mlakošću. Zato treći deo Ilijine vesti kaže: "Ako je Gospod Bog, idite za njim".

"Nemoj ostati na stanovištu koje su mnogi već zauzeli, koji se očigledno kolebaju između opravdanja kroz Hrista i oslanjanja na sopstvenu pravednost. Varaju se oni koji misle da njihove zasluge imaju nekakvu pravednost. Njihov je um zbunjen i smeten tu gde je sve čisto i jasno. Kraj je blizu. Nemamo vremena da oklevamo između dva stava". (R&H 27. maj 1890.)

Da li si bio zbunjen slušajući teološke protivrečnosti? Da li smatraš da se ne može reći da je tu sve čisto i jasno, kad jedan teolog kaže jedno, a drugi drugo? Nije važno koliko razumeš ili ne razumeš od svih pojedinačnih tačaka diskusije; postoji jedna nit koja se provlači kroz sve njih. Da li se oslanjaš na opravdanje kroz Hrista, ili se oslanjaš na sopstvenu pravdu. U tome je suština. Svi ostali detalji su od drugorazrednog značaja.

Ako ne poznajem Isusa kao svog ličnog Prijatelja i Spasitelja, to znači da se oslanjam na sopstvenu pravdu. Tada meni danas dolazi od Boga Ilijina vest: "Dokle ćete hramati na obe strane?"

Ilijina vest bila je upućena Izrailju, Božjem narodu. To je razlog što i mi, koji smo Božji narod danas, treba da u njoj tražimo vest za sebe. Iako je taj narod bio pao - niže nego ikad pre - to je još uvek bio Božji narod, Bog njih nije odbacio. Umesto toga, činio je sve da ih oživi. To je bio i deo Ilijine molitve - "da bi poznao ovaj narod da si ti Gospod Bog, kad opet obratiš srca njihova!" Dobra vest, zar ne?

Ako će pred sam Isusov dolazak postojati ljudi koji će objavljivati vest sličnu Ilijinoj, i u duhu i sili proroka Ilije, sigurno je da taj posao neće moći da obave dok tu vest ne prime i

sami. Ne možemo opominjati druge zbog otpada i greha niti ih pozivati da se obrate ako i sami nismo ovu vest prihvatili u svoja srca. Ilija je bio čovek smrtan kao i mi. (Jakov 5,17) On nije bio bez problema. Njegovo poverenje u Boga nije uvek bilo savršeno i zrelo.. Povremeno se kolebalo. Vratimo se sada izveštaju o Iliji i pratimo događaje do kraja. Zamisli sebe u Ilijinom položaju, na završetku tog dana na gori Karmilskoj. Tog dana izvojevana je velika Božja pobeda. Valovi proroci i sveštenici bili su mrtvi. Prizvao si vatru s neba. Dao sii obećanje da će pasti kiša. Sve izgleda kao da bi u tom trenutku bilo dovoljno da jednostavno zapucketaš prstima prema nebu i zapovediš da kiša dođe. Ili da samo izgovoriš jednostavnu molitvu. To je bilo dovoljno da vatra padne s neba! Međutim, Ilija se pomolio za kišu, a ništa se nije dogodilo. Opet se molio. Ni sada ništa. Molio se treći put. Ništa. Svaki put Ilija šalje svog slugu da pogleda prema moru. Svaki put izveštaj je bio: ništa!

"Sluga je osmatrao dok se Ilija molio. Šest puta se vraćao sa osmatranja govoreći: nema ničega, ni oblaka niti kakvog znaka da će biti kiša. Ali, prorok nije razočarano odustao. Neprestano je ispitivao svoj život, tražeći gde je propustio da oda čast Bogu. Ispovedao je svoje grehe i tako nastavljao da muči svoju dušu pred Gospodom, očekujući znak da mu je molitva uslišena. Dok je ispitivao svoje srce, izgledalo mu je da je sve manji i manji, i u sopstvenim i u Božjim očima. Shvatio je kako je ništa, a da je Bog sve; u trenutku kad se potpuno odrekao sebe, kad se oslonio na Spasitelja kao svoju jedinu silu i pravdu, odgovor je došao". (EGV, 2BC 1035)

"Koliki su izgubljeni u sopstvenim naporima da održe čast svog imena! Ako neko ima ugled uspešnog evanđeliste, darovitog propovednika, čoveka molitve, čoveka vere, čoveka naročitog posvećenja, tada je on u istinskoj opasnosti da doživi brodolom vere kada bude iskušán malom probom koju će Bog pustiti da dođe. Takav će obilno uložiti veliki trud da održi svoj ugled." (EGV, 7BC 958)

Ilija je imao ugled. Na njegovu molitvu tri i po godine nije pala kiša. Zatim se opet molio i pred očima sveg naroda, pala je vatra s neba. Sada je želeo kišu ali ovde vidimo Iliju kako se bori protiv službe Valu u sopstvenom srcu. Nalazio se u iskušenju da pomisli da je ono što je pre učinio bilo njegovo delo i da će moći sada sam, događaje da vodii dalje. Pun je snage! Međutim, on je shvatio iskušenje. Morao je da se moli sedam puta pre nego što je uspeo da se potpuno odrekne sebe. "Ilija se spuštao u poniznosti dok nije bio u stanju da nikakvu slavu ne pripíše sebi. To je stanje u kome Gospod čuje molitve, jer tada dajemo slavu njemu". (EGV, 2BC 1035)

Kada mu je molitva uslišena, pojavio se sluga i javio da vidi mali oblak koji dolazi s mora. To je za Iliju bilo dovoljno. Pripasao je pojas i otrčao pred Ahavovim kočijama, do same gradske kapije.

U to vreme kiša je već pljuštala. Ahav je požurio u grad, ali Ilija je ostao izvan zidova grada. Zamisli ga kako čuči pod gomilom granja i pokušava da zaspi. Ahav odlazi u palatu i priča Jezavelji o događajima koji su se zbili toga dana. Jezavelja se zaklinje da će joj Ilija glavom platiti za živote njenih proroka. Neko tu vest donosi Iliji, on podleže službi Valu i počinje da beži. Bežanje je pokušaj da se sami spasemo, zar ne? Ovaj put Ilija ne trči ispred kočija. Sada trči besciljno - uplašen za svoj život.

Postoje prilike kad se svako od nas, iako se iskreno predao Gospodu, u jednom trenutku oslanja na Boga, a u drugom na sebe. To može da se desi, kao i u Ilijinom slučaju, čak i u toku jednog jedinog dana. Kad bi postojalo dugme na koje treba pritisnuti da se više nikad, ni u kojoj prilici ne oslanjam na sebe, ja bih ga već davno pritisnuo. Zar ne bi i ti? Ali, kao što Ilija nije bio stalno sa Bogom, tako nismo ni mi.

U vreme kada je kiša konačno došla posle sedam Ilijinih molitava, on se potpuno oslanjao na Boga. Sad, iznenada, on opet pokušava da se sam spase. Trči tako brzo da daleko za sobom ostavlja slugu. Konačno se zaustavlja pod jednim grmom, negde daleko u pustinji. Iscrpljen je. Moli se Bogu: "Ubij me. Hoću da umrem". Ali on to nije stvarno mislio. Jer, da je zaista želeo da umre, ostao bi u gradu i Jezavelja bi sa zadovoljstvom ispunila svoju nameru. Ali, Iliju su iscrpili napori da se sam spase. Zato ga je Bog pustio da spava, spava, spava.

Konačno je jedan anđeo bio poslan da ga probudi. "Evo hrane. Uzmi i jedi". Ilija je zatim opet spavao. I drugi put ga anđeo budi. "Vreme je da opet jedeš". Bog zna našu građu - zna da smo prah. Ilija je umoran, iscrpljen od posla obavljenog za Boga, umoran od svojih paničnih pokušaja da se sam spase. Ljudi postaju razočarani kad su umorni. Bog to zna, zato je i dao Iliji priliku da se odmori i osveži.

Dokle god nije naučio da se potpuno oslanja na Boga, Ilija nije mogao biti poslan natrag u narod, da završi posao za one koji su služili Valu. Očigledno je da i mi nećemo biti u stanju da završimo naše delo za Boga dokle god ne naučimo da se u potpunosti oslanjamo na njega. Ali Bog je ostao sa Ilijom, i ostaje sa nama danas.

Nemoguće je oslanjati se delimično na Boga, a delimično na sebe u jednom istom trenutku. Ili se potpuno oslanjamo na Boga, ili se ne oslanjamo uopšte. Mi možemo ići između ove dve mogućnosti, kao što je bilo i sa Ilijom. Punina rasta se postiže spremnošću da se potpuno i stalno oslanjamo na Boga. Bog je vodio Iliju do ovog stanja, i Ilija se ohrabrio. vratio se Izrailju, obnovio proročke škole, imenovao Jelisija za svog naslednika i konačno prenešen na nebo a da nije okusio smrt, kao predstavnik živih iz samog posletka vremena, koji će se, isto tako potpuno oslanjati na Boga, u svakoj prilici i koji će biti uzeti u susret Gospodu na oblacima.

DRUGI ILIJA

Kakav se lik obično pojavljuje na platnu tvog uma kad razmišljaš o Jovanu Krstitelju? Da li je to bio propovednik koji je vikao i udarao o propovedaonicu? Mora se priznati da je to bila zanimljiva ličnost - čovek odeven u haljine od kože i hrani se rogačem u pustinji. Jovan Krstitelj je zaista bio neobičan čovek. čak je i njegovo rođenje bilo neobično. Kad je došao na svet, njegovi roditelji su već bili stari. Davno pre Jovanovog rođenja već su izgubili svaku nadu da će imati dete. Jovanovo rođenje bilo je čudo. Čak i u njegovom dolasku na svet postoji duboka duhovna pouka koju treba razumeti. "Rođenje Zaharijinog sina, isto kao i rođenje Avramovog i Marijinog deteta, trebalo da je objavi veliku duhovnu istinu, istinu koju teško učimo, a lako zaboravljamo. Sami po sebi, mi nismo sposobni da učinimo nijedno dobro delo, ali ono što mi ne možemo, učiniće Božja sila u svakoj pokornoj duši koja poveruje. Verom je darovano dete obećanja. Iz vere se rađa duhovni život, i mi smo osposobljeni da činimo pravedna dela". (DA, p. 98)

Jovan ne samo da je došao na svet na neobičan način, nego i njegovo je obrazovanje bilo jedinstveno. Postojale su proročke škole koje je osnovao Samuilo, a Ilija obnovio. Ali u vreme Jovana Krstitelja one su bile na tako niskom nivou da se Jovan nije mogao obrazovati u njima i tako biti osposobljen za naročiti zadatak koji mu je Bog poverio. Setićeš se da ni Isus nije išao u te škole, iz istog razloga.

Možda ima nekih koji bi se uhvatili za ovo i obacili obrazovanje u našoj školi! Ali imajmo na umu da studenti koji se obrazuju u našim školama danas još uvek mogu da sami upravljaju svojim brodom. Kakve god da su prednosti ili nedostaci našeg obrazovnog sistema, niko ne tvrdi da moraš provesti na školovanju četiri godine. Niko ne tvrdi da se moraš opteretiti maksimalnim školskim programom. Uvek imaš mogućnosti da u svom rasporedu ostaviš prostora za druženje s Bogom - da isplaniraš vreme koje ćeš provoditi nasamo s njim. Ako želiš da se družiš s njim, ako želiš da vodiš pravi religiozni život, možeš to postići u našim školama. Ako ne želiš, ti to možeš propustiti u školi kao i na svakom drugom mestu.

Jovan Krstitelj je iskoristio prednost obrazovanja koje je mogao dobiti od samog Boga. "Danju i noću, Hristos je bio predmet njegovog proučavanja i razmišljanja, dok slavna vizija nije ispunila njegov um, srce i dušu. Posmatrao je Cara nad carevima u njegovoj lepoti i izgubio je sebe iz vida. Posmatrao je Veličanstvo svetosti i spoznao kako je sam ništavan i bezvredan. ... On je trebao da stoji u Božjoj sili i Njegovoj pravdi". (GW, p. 54) Jovan Krstitelj

je bio čovek koji je iskusio spasenje Božje. Kasnije ćemo se pozabaviti pitanjem da li je uvek u svom životu imao ispravne teološke stavove.

Isus je u Jovanu Krstitelju video Iliju. U više slučajeva Isus ga naziva Ilijom. U Mateju 11,14. kaže: "I ako hoćete verovati, on je Ilija što će doći."

Zanimljivo je da je Jovan tvrdio suprotno. Čitajmo o tome u Jovan 1;19-21. Sećate se tog događaja. Jevreji su poslali vođe iz Jerusalima da upitaju Jovana ko je? Jovan im je saopšito da nije Hristos. Zatim su ga pitali da li je Ilija. Odgovorio im je "nisam". Očigledno je da je ovaj odgovor u suprotnosti sa rečima koje nalazimo u Luci 1,13-17. To je prilika kada je anđeo najavio Zariji da će mu se roditi sin. " A anđeo reče mu: ne boj se, Zarija; jer je usišena tvoja molitva; i žena tvoja Jelisaveta rodiće sina i nadeni mu ime Jovan. I biće tebi radost i veselje, i mnogi će se obradovati njegovu rođenju. Jer će biti veliki pred Bogom, neće piti vina i sikera; i napuniće se Duha Svetoga još u utrobi matere svoje, i mnoge će sinove Izrailjeve obratiti ka Gospodu Bogu njihovome; i on će napred doći pred njim u duhu i sili Ilijinoj da obrati srca otaca k deci, i nevernike k mudrosti pravednika, i da pripravi Gospodu narod gotov."

Kada je Isus rekao za Jovana Krstitelja da je Ilija, On je govorio o onome koji je trebao doći u duhu i sili Ilijinoj, objavljujući sličnu vest opomene i pripremajući narod za Isusov dolazak.

Zadatak Jovana Krstitelja bio je sličan Ilijinom. Vest koju je objavljivao bila je upućena Izrailjskom narodu, kao i Ilijina. (Vidi luka 1,16) Vest koju je objavljivao, bila je upućena religioznim ljudima njegovog vremena. Koji cilj je imao pred sobom? "Čeznuo je da ga (narod) probudi na jedan bolji, svetiji život". (DA, p. 103)

Drugi njegov cilj nalazimo u Mateju 17,11. Trebalo je da Jovan uredi sve. Sve. Ne samo nešto od evanđelja, već sve! Isto tako, trebalo je da pripremi narod, "da pripravi Gospodu narod gotov". (Luka 1,17)

Šta znači "da pripravi Gospodu narod gotov"? Za šta gotov? Zar nisu oni koji pripadaju Božjem narodu uvek gotovi - od trenutka kad dođu Gospodu i postanu njegovi? Postoji zanimljiva misao Duha proroštva koju nalazimo u 4BC na 1184. strani: "Mi ne nosimo vest mira i sigurnosti. Kao narod koji veruje u skori Hristov povratak, moramo određeno objavljivati; 'pripravi se da sretnoš Boga svojega'".

Kako je Jovan ispunio svoj zadatak da pripremi ljude - da pripravi Gospodu narod? Pre svega, otišao je u prirodu u okolini Jordana i objavljivao vest da se približilo carstvo nebesko. (Matej 3,2) Šta znači izraz "carstvo nebesko"? "U bibliskom jeziku upotrebljava se izraz 'carstvo nebesko' da označi oboje, i carstvo i milosti i carstvo slave. Carstvo milosti opisano je u Pavlovoj poslanici Jevrejima. Pošto je ukazao na Hrista, na milostivog Posrednika, koji 'može osećati s našim slabostima', ovaj pisac nastavlja: 'Da pristupimo dakle

slobodno k prestolu blagodat, da primimo milost i nađemo blagodat za vreme kad nam zatreba pomoć'. (Jevrejima 4,16) Presto blagodat ili presto milosti predstavlja carstvo milosti, jer postojanje prestola predstavlja postojanje jednoga carstva. U mnogim svojim pričama Hristos je upotrebljavao izraz 'carstvo nebesko', koji se odnosi ili na carstvo milosti ili na carstvo slave. A ove dve mogućnosti stvarale su kod Jovana Krstitelja izvesnu zabunu, kao što ćemo kasnije primetiti.

Osim što je propovedao da se približilo carstvo nebesko, njegov zadatak i cilj je bio da ukori narod. 'Porodi aspidini!' govorio im je. "Ko vam kaza da bežite od gnjeva koji ide?" (Luka 3,7) Ne baš ugodna vest! Neverovatno je da je narod prevaljivao toliki put - od Jerusalima do doline reke Jordana - da bi čuo kako Ih neko naziva porodom aspidinim. Mora se priznati da je za Jovana radilo nešto više od sposobnog agenta za reklamu. Njegovi ukori su bili teški i pogađali su pravo u cilj.

Jovan Krstitelj je upućivao opomene i savete u vezi sa svakodnevnim životom i radom. Veliki deo njegove vesti zvuči prilično legalistički. Ali u knjizi Čeznja vekova, str. 103 i 104. čitamo; "Vešću koju mu je Bog dao da nosi, trebalo je da Izrailj probudi iz obamrlosti i učini da zadrhti zbog svoje strašne pokvarenosti. Pre nego što evanđeosko seme može da nađe svoje mesto, tlo srca se mora preorati".

Govori se da je najbolji način pristupa onome koga želimo da zainteresujemo za spasenje, taj da mu odmah objavimo vest evanđelja. Međutim, Jovanova vest nije tako zvučala. "Pre nego što evanđeosko seme može da nađe svoje mesto, tlo srca se mora preorati. Pre nego što kod Isusa nađu izlečenje, oni su morali da shvate kako su opasne rane koje zadaje greh.

Bog ne šalje svoje vesnike da bi ugodili grešnicima. On ne objavljuje vest mira da bi neposvećene uljuljkao u smrtonosnu sigurnost, već kod onih koji čine zlo budi svest o teškom teretu koji počiva na njihovoj savesti i probada dušu strelom osvedočenja u vlastitu krivicu. Da bi grešnika uverio da mu je potrebna pomoć, anđeo pratilac mu otkriva strašnu božansku osudu greha i navodi ga da uzvikne: "šta da činim da bih se spasao?" I tada ista Ruka koja ga je bacila u prašinu, podiže pokojnika. Isti glas, koji je osudio greh i ukorio oholost i častoljublje, pita s najnežnijim saučešćem: 'šta želiš da ti učinim?'

Besmisleno je nuditi spasitelja nekome ko još nije ni shvatio da mu je potrebno spasenje. Zato je Jovan i bio poslat sa vešću ukora i opomene. A kada su ljudi koji su čuli njegovu vest pitali: "šta ćemo dakle činiti?" Carinicima je odgovorio: "Ne išтите više nego što vam je rečeno." "Koji ima dve haljine neka da jednu onome koji nema; i koji ima hrane neka čini tako." Vojnicima: "Nikome da ne činite sile, niti koga da opadate, i budite zadovoljni svojom platom."

Da li je Jovan sve pobrkao? Kako je mogao biti takav legalista? Da li je grešio u onome što je propovedao? Da li je i naša crkva grešila što je propovedala zapovesti, svetkovanje subote i zdrastvenu reformu? O ovome ćemo kasnije više razmišljati. U suštini Jovanove vesti bio je poziv na pokajanje. (čitaj Luka 3,3) Kao što je već rečeno, Jovan je bio poslan da preore srca pre nego što im je objavio vest evanđelja. Zašto? "Istina je da pokajanje mora da prethodi oproštenju, jer samo slomljeno i skrušeno srce Bog može da prihvati. Pa ipak, grešnik ne može sam sebe da dovede do pokajanje, niti da se pripremi da bi došao Hristu." (1SM , p. 390) To je Hristov posao.

Pokajanju možemo prići sa jednim od dva rešenja: 1) Ti si grešnik. Dakle, potreban ti je zamenik, da zauzme tvoje mesto. Ili, 2) Ti si grešnik. Potrebno je da se pokaješ, odnosno da se odvratiš od svojih greha.

Šta misliš, koji je od ova dva pristup ispravan? Evanđeoska vest koju je Jovan propovedao nudila je Zamenu Jagnje Božje. Ali, ona je isto tako objavljivala i potrebu za pokajanjem. Dobra vest o spasenju obuhvata oba pristupa.

Sledeći deo Jovanove službe nalazimo u Luka 1,17. Trebalo je da obrati "nevernike k mudrosti pravednika" šta to znači? Dodajmo ovom tekstu sledeće; "Pravednik će od vere živ biti." (Rimljanima 1,17) Šta je dakle mudrost pravednika? To svakako znači da su pravednici otkrili šta znači živeti verom. Ne samo da će početi svoj hrišćanski život verom - već će, isto tako, živeti verom.

Još jedan tekst nam otkriva šta je mudrost pravednika: "I razumni će se sjati kao svetlost nebeska, i koji mnoge privedoše k pravdi, kao zvezde vazda i doveka." (Danilo 12,3) Dakle, i mudrost pravednika ima dva aspekta - život verom i obraćenje mnogih ka pravdi - što je u stvari služba drugima. A zar to nije mudrost, kad oni koji su bili neposlušni počinju da žive verom i uključuju se u objavljivanje vesti o spasenju? Ono po čemu je Jovanova vest bila jedinstvena, bio je poziv ljudima da se krste za oproštenje greha. To je bilo nešto novo. Za ono vreme, da tako kažemo, nešto nebiblijsko. Nigde u Starom Zavetu ne nalazimo učenje o krštenju. To je sasvim nova vest koju je Sveti Duh preneo Jovanu Krstitelju.

Jovanova vest sadržavala je i poziv ljudima da gledaju Jagnje Božje. Sa ovim delom vesti gotovo da je malo zakasnio. Mada je imao savršeni odnos sa Bogom, mada je još od najranijeg detinjstva proučavao nauku o spasenju i mada je bio ispunjen Svetim Duhom još od utrobe svoje majke, on još nije u potpunosti razumevao šta sve sadrži vest koju treba da objavi. U stvari, činjenica je da je i nakon što je pozvao narod da gleda Jagnje Božje, i sam bio tako nesiguran šta bi to moglo da znači, da je proučavao i ispitivao šta je sve sadržano u carstvu milosti koje je propovedao. (Imajmo na umu, međutim, da je jedino Jovanovo razumevanje vesti bilo nesavršeno, ali vest je bila savršena).

I konačno, Jovan je trebao da pripravi "u pustinji put Gospodnji ... stazu Bogu našem." (Isaija 40,3)

Većini od nas ove reči su veoma poznate: "Glas je nekoga koji viče; pripravite u pustinji put Gospodnji ..." U čemu je vest Jovana Krstitelja bila slična Ilijinoj? Luka 1,17. kaže da je došao u duhu i sili Ilijinoj. I on je pozivao na poslušnost, kao i Ilija. Pitanje poslušnosti bilo je jedna od glavnih Ilijinih strela, kada je izjavio Ahavu da su nevolje na Izraelj došle zbog njegovog odvratanja od Božijih zapovesti i služenja Valu. Sledeća sličnost je u Jovanovom ukazivanju na Jagnje Božje. Ilijin zadatak je bio da obnovi jutarnju i večernju žrtvu koje su ukazivale na Hrista kao Jagnje. Tako su obojica bili poslani da objave vest koja je bila i opomena i ukor, i poziv na pokajanje. Obojica su bili poslani prvenstveno da pripreme Gospodnji narod.

Međutim, postojale su i neke razlike. Jovan je trebalo da pripremi Gospodnji narod za Hristov prvi dolazak. Objavljivao je da se približilo carstvo nebesko. Ova vest ne bi predstavljala sadašnju istinu za Iliju, ali za Jovana je bila. Isto tako, ona će predstavljati sadašnju istinu za ljude koji će se pripremiti za Hristov drugi dolazak. Zatim, kao što smo već napomenuli, Jovan je uveo obred krštenja, što kod Ilije nije bilo.

Iako je očigledno da je Bog vodio Jovana Krstitelja, ipak je on neke stvari sporo razumevao. Pre svega, "Jovan ipak nije potpuno razumeo prirodu Mesijinog carstva." (DA, p. 103) Zatim: "Kada je Jovan, prilikom Isusovog krštenja, ukazao na Njega kao na Božje Jagnje, na Mesijino delo je bila bačena nova svetlost ... video je da Isusov dolazak ima dublje značenje nego što su to smatrali sveštenici ili narod." (Isto, p. 136.137) "Da je Jovan, verni preteča, propustio da shvati Hristovu misiju, šta se moglo očekivati od koristoljubivog mnoštva?" (DA, p. 216) Dakle, Jovan nije u potpunosti razumevao Hristovu misiju. "Hristos i njegova misija su se mogli samo nejasno nazreti kroz simbol žrtava. čak ni sam Jovan nije u potpunosti shvatao budući, besmrtni život kroz Spasitelja." (Isto, p. 220)

Iako je Jovan Krstitelj na naročiti način odvojen da nosi vest Božju, on je ipak bio samo čovek. On je ipak bio samo oruđe u Božjim rukama.

"Jovanovo delo nije bilo dovoljno da se postavi temelj hrišćanskoj crkvi. Kad je on izvršio svoj zadatak, trebalo je da se uradi drugi posao koji nije mogao biti izvršen njegovim svedočanstvom." (Isto, p. 181,182) U temelju hrišćanske crkve je sam Hristos. "Jer temelja drugoga niko ne može postaviti, osim onoga koji je postavljen, koji je Isus Hristos." (1. Kor 3,11)

Misija Jovana Krstitelja trebalo je da poveže Stari zavet sa Novim. "Prorok Jovan je bio karika između dva zaveta. Kao predstavnik božji on se pojavio da bi prikazao odnos između zakona i proroka i hrišćanskog razdoblja. On je bio manja svetlost, posle koje je

dolazila veća." (Isto, p. 220) U Božjem planu, starozavetne i novozavetne istine čine božansku celinu - prvi nije ukinut da bi na njegovo mesto došao drugi, već je drugi izgrađen na prvom.

Iako mnogi, u nazovi hrišćanskom svetu, danas odbacuju Stari zavet i ističu samo Novi, adventisti odbacuju ovakav način razmišljanja i prihvataju oba kao Bogom nadahnuta spisa. Nemojmo prihvatiti mišljenje ovog nazovi hrišćanskog sveta - da ako je nešto manje svetlo, to onda uopšte i nije svetlo, imajući u vidu određena adventistička shvatanja. Ako se za jednu svetlost kaže da je manja, to ne znači da je ona manje nadahnuta, ili manje važnosti. Bog je uvek imao novu svetlost za svoj narod. Kako bi bilo nerazumno da su ljudi iz vremena Jovana Krstitelja odbacili učenje o krštenju samo zbog toga što o tome ništa nisu mogli naći u starozavetnim spisima. Kakvu god da je "manju svetlost" Bog poslao našoj crkvi, da bi pripremio narod za svoj drugi dolazak, ne smemo je uzeti olako.

Oni koji su odbacili Jovana Krstitelja kasnije su odbacili i samog Hrista. (EW, p. 259) Oni koji su odbacili Jovanovo svedočanstvo, nisu imali koristi ni od Isusovog učenja.

Iako je Jovan Krstitelj verno objavljivao svoju vest, on ipak nije imao priliku da vidi rezultate svoga rada. Njegov život na ovoj zemlji je prekraćen. Ali njegova vera u Hrista bila je do kraja čvrsta. Isus je za Jovana Krstitelja - neobičnog čoveka sa neobičnom vešću - izjavio da je najveći među rođenim od žene. "Ni Enoh, koji je živ prenesen na nebo, ni Ilija, koji se uzneo u vatrenim kolima, nisu bili veći i časniji od Jovana Krstitelja koji je umro sam u tamnici. 'Jer se vama darova Hrista radi ne samo da ga verujete nego i da stradate za njega'. (Filibljanima 1,29) Od svih darova koje nebo može darovati ljudima, zajednica sa Hristom u njegovim patnjama je najveće poverenje i najviša čast." (Isto, p. 225)

TREĆI ILIJA

"Evo, ja ću vam poslati Iliju proroka prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji; i on će obratiti srca otaca k sinovima, i srca sinova k ocima njihovim, da ne dođem i zatrem zemlju". (Malahije 4,5.6)

Iz onoga što smo do sada mogli da zaključimo, prvi Ilija je bio očigledno Ilija Tesvićanin koji se borio za Božju čast u vreme Ahava i Jezavelje. Zatim je došlo delimično ispunjenje proročanstva iz Malahije u vreme Jovana Krstitelja koji je, dakle, bio drugi Ilija. Međutim, mnogi nisu shvatili da je Jovan Krstitelj Ilija. To nam pokazuje Matej 17,12 "Ali vam kažem da je Ilija već došao", rekao je Isus, "I ne poznaše ga; nego učiniše s njime šta hteše." U vreme prvog ispunjenja Malahijinog proročanstva trebalo je da ljudi imaju otvorene duhovne oči, da bi prepoznali to ispunjenje. Ali mnogi ga nisu prepoznali.

Isus ne samo da je rekao za Jovana Krstitelja da je Ilija, nego se nešto ranije, u Mateju 11,9.10. ovako izjasnio o tom Božjem čoveku: "šta ste izašli da vidite? Proroka? Da, ja vam kažem, i više od proroka. Jer je ovo onaj za koga je pisano: Eto šaljem anđelja svojega pred licem tvojim koji će pripremiti put tvoj pred tobom. "Dakle Jovan Krstitelj je bio više od proroka, vesnik Božji. Molim vas, ovo imajte na umu!

A sada dolazimo do krajnjeg ispunjenja proročanstva proroka Malahije - da će se Ilija pokazati pre nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji (očigledno kraj sveta, drugi Hristov dolazak). Kao što smo ranije proučavali, Ilija se sakrivao od Ahava tri i po godine dok je trajala glad. Isto tako, uočili smo u Danilovim proročanstvima, u Otkrivenju još jedan period od tri i po godine - što je proročki izraz za hiljadu dvesta šezdeset godina. Prema proročkom rasporedu, ovaj period završio se 1798. godine nove ere. Kad ovo znamo, ispunjenje proročanstva o Ilijinom dolasku, u njegovom konačnom smislu treba očekivati posle 1798. godine. Imajući ovo na umu, obratimo pažnju na zanimljive misli iz knjige (Velika borba, str. 356) "Tek posle velikog otpada i dugog vladanja 'čoveka bezakonja' možemo očekivati dolazak našeg Gospoda. 'Čovek bezakonja' nazvan i 'tajna bezakonja', 'sin pogibli' i 'bezakonik', predstavlja religioznu silu, koja će, kako je rečeno u proročanstvu, imati prevlast 1260 godina. Ovo vreme se završilo 1798. godine. Hristov dolazak nije mogao biti pre ove godine. ... Vest o Hristovom drugom dolasku trebala se prorovedati tek posle ove godine. Takva vest nije nikad objavljena u prošlosti.

Kao što smo videli, Pavle je nije propovedao; on je svoju braću upućivao na dolazak Gospodnji u dalekoj budućnosti. Reformatori je takođe nisu prorovedali. Martin Luter je

očekivao sud otprilike 300 godina posle svoga vremena. Ali, od godine 1798. opečaćena je Danilova knjiga, razumevanje proročanstva se povećalo i mnogi su objavili svečanu vest o skorom sudu."

Dakle, Ilijin dolazak trebalo je očekivati posle 1798., a pre drugog Hristovog dolaska i kraja sveta. Deo vesti Jovana Krstitelja bio je da se približilo carstvo nebesko. I vest trećeg Ilije biće da se približilo carstvo nebesko. Jovan Krstitelj je mislio da se njegova vest odnosi na carstvo slave, a u stvari odnosila se na carstvo milosti. Ali, na kraju krajeva carstvo nebesko znači i carstvo milosti i carstvo slave.

Da li ste već čuli da se Ilija pokazuje u naše vreme? S vremena na vreme, pojavljuju se neki ljudi sa dugim bradama i dugom kosom koji tvrde da su Ilija! Ali, da li ste nekad čuli da neko ovako kaže: "U moj rad uključeno je mnogo više nego što reč 'prorok' označava. Rečeno mi je da sam ja Gospodnji vesnik." Da li ste već čuli da neko pokušava da probudi narod iz duhovnog mrtvila opomenama i ukorima zbog njihovog duhovnog stanja - zbog greha koji čine? Da li ste čuli da neko neprestano poziva na pokajanje da bi se narod vratio Bogu? Da li ste već čitali o tome u knjigama Duha proroštva? Evo jednog takvog odseka: "Neko treba da dođe u duhu i sili Ilijinoj, a kada se pojavi, ljudi će možda reći: 'govoriš prestrogo'. 'Ne tumačiš Pismo na pravilan način. Dozvoli da te naučim kako da objavljuješ svoju vest'. "A zatim autor ovog teksta odgovara: "Ja ću objavljivati istinu onako kako mi je Bog daje." (1SM, p. 412)

Setimo se da su oni koji su odbacili Jovana Krstitelja i njegovu vest, odbacili i Isusa. Da li je moguće da se proročanstvo o Iliji već ispunilo, a da mnogi to nisu ni znali, upravo kao što je bilo u vreme Jovana Krstitelja? Možda ćete pitati, da li ova osoba za koju predstavljamo da je ispunjenje proročanstva, priznanje da je Ilija? Ne, ali ni Jovan Krstitelj to nije priznao! Pa ipak je Isus kazao za njega da je Ilija.

Međutim, postoji i dalje ispunjenje proročanstva o dolasku trećeg Ilije. Ne samo u obliku jedne osobe, već kao zajednica ljudi sa naročitom vešću i zadatkom za poslednje vreme. "Jovan je došao u duhu i sili Ilijinoj da objavi prvi Isusov dolazak. ... Jovan predstavlja one (one, množina) koji će ići u duhu i sili Ilijinoj da objave dan gnjeva prilikom drugog Isusovog dolaska." (EW, p. 155)

Da li je deo Ilijine vesti bio da "objavi dan gnjeva"? Da li ste ikad čuli za poslednju vest opomene? Da li je to bilo deo Ilijinog zadatka? Da, svakako. Da li smo mi to propustili, objavljujući našu vest opomene? Ne. Pre potopa, Bog je poslao Noju da opomene svet, kako bi se ljudi pokajali. Kako se Hristov drugi dolazak približava, Gospod šalje svoje sluge sa vešću opomene svet, da bi se ljudi pripravili za ovaj veliki događaj.

Ilijina vest je bila vest opomene. To je bila vest ukora. Vest koja je trebala da pokrene. Vest koja je trebala da probudi. Tako je i danas. Tlo srca mora da bude preorano, da bi

evanđeoska vest "gle Jagnje Božje" mogla naći mesta. Ali sotona se trudi da na sve moguće načine Božji narod izgubi iz vida svoj uzvišeni i sveti zadatak. On se u tome trudi i danas.

U čemu, se dakle, sastojao zadatak Ilije i Jovana Krstitelja? Do sada smo razumeli da je taj zadatak imao dvostruki cilj - da pripremi narod (Luka 1,17) i da popravi sve (Matej 1,17). Pogledajmo sada kako je to ostvareno u iskustvu prvog, drugog i trećeg Ilije.

Vratimo se za kratko na Iliju Tesvićanina. Prema 1. O carevima 18,18. njegova vest imala je tri dela:

1. Vi, narod izrailjski, otišli ste u otpad i zaboravili zapovesti Božje.
2. Idete za Valom.
3. Zaboravili ste da dolazi Jagnje Božje.

Ilija je obnovio oltar koji je bio razoren i prineo žrtvu, da bi podsetio narod na Jagnje koje će se žrtvovati za njih.

Drugi Ilija imao je sličan zadatak. Njegova vest trebalo je da:

1. obrati bezbožnike mudrosti pravednika (Luka 1,17),
2. da opomene narod protiv službe Valu (on nikad nije upotrebio te reči i zato ćemo se kasnije vratiti na ovo),
3. da pozove narod da gleda Jagnje Božje, koje uze na se grehe sveta (Jovan 1,29)

Da li je bilo službe Valu u vreme Jovana Krstitelja? Ljudi se nisu klanjali pred Valom, nisu služili rezanim likovima. Da li je, ipak, nešto posejalo? U čemu je suština službe Valu? To je služenje stvorenju umesto Stvoritelju - služenje suncu umesto onome koji je stvorio Sunce. U vreme prvog Ilije, to je imalo oblik službe idolima. Ali u vreme Jovana Krstitelja to je imalo drgukčiji izgled. Ljudi su bili uhvaćeni u drugu zamku.

"Načelo da se čovek može spasiti sopstvenim delima bilo je temelj svih neznabožačkih religija. Ta ideja, koju je sotona izmislio, uvukla se i u jevrejsku religiju. Gde god se ta ideja prihvati, ruši se brana koja zadržava greh." (DA, p. 35.36)

Služba Valu u vreme Jovana Krstitelja imala je oblik klanjanja *samome sebi* umesto Suncu. Ima li razlike? Ne velike. Oni su ipak služili stvorenju umesto Stvoritelju. Već smo razumeli da je postojala velika sličnost između Božjeg naroda u vreme Isusovog prvog dolaska i Božjeg naroda u vreme drugog dolaska. Dakle, služba Valu je jedna od najvećih opasnosti kojima smo izloženi. Sve što treba da učiniš, da bi služio Valu je da se na neki način trudiš da se sam spaseš, umesto da se potpuno osloniš na Jagnje Božje.

Kakva je vest trećeg Ilije? To je vest o narodu koji "drži zapovesti Božje" (Otkrivenje 14,12). Ovo je izjava u pozitivnom smislu, govori o narodu koji živi pred sam Isusov dolazak i drži zapovesti. Isto tako, ovaj narod ima "veru Isusovu". Opet pozitivna strana, kao odgovor na službu Valu. Taj narod ne služi sebi, već služi Isusu. To se zove vera "Isusova", jer je Isus

najveći primer onoga koji se potpuno oslanja na jednu višu silu umesto na sopstvenu. Taj narod gleda na "Jagnje Božje, koje uze na se grehe sveta" - što je veoma važna činjenica koju ćemo kasnije razmotriti u više detalja, proučavajući ono što mi zovemo vest trećeg anđela.

Već smo spomenuli da Jovan Krstitelj nije u potpunosti razumeo sopstvenu vest. Bio je vrlo poznat po rečima: "Pokajte se, pokajte se, pokajte se". Ali kada je, nadahnut Svetim Duhom, posle Isusovog krštenja, ukazao na Hrista i rekao: "Gle, Jagnje Božje!" možda se sam pitao: "Šta sam to upravo rekao"? I zatim počinje da proučava. Postepeno, stvari u njegovom umu počinju da bivaju jasne. Još uvek nisu potpuno jasne naročito ono o carstvu milosti i carstvu slave. U stvari, do same svoje smrti, Jovan to nije u potpunosti razumeo.

Uprkos činjenici da Jovan Krstitelj nije u potpunosti razumeo vest koju je primio od Boga, sama vest bila je potpuno istinita. To što Jovan nije sve vreme ispravno shvatao vest ne menja činjenicu da je vest bila istinita. Tako je i u iskustvu trećeg Ilije. Razumevanje istine može biti progresivno i to ne negira Božje vodstvo u prošlosti. Što je veća svetlost, to se može videti više detalja koji već postoje. Ali, veća svetlost ne menja istinu. Ako uđeš u mračnu prostoriju, možda nećeš moći da vidiš šta se u njoj nalazi. To što ćeš upaliti svetlo, ne dodaje onome što je već unutra ništa novo - već to samo pomaže da možeš videti. Isto je i sa istinom. Veća svetlost samo pomaže da se istina bolje razume - ona ne menja samu istinu.

U iskustvu trećeg Ilije postojale su neke stvari koje nisu bile shvaćene - i kad je u pitanju ličnost, i kad je u pitanju narod. Zato smo neko vreme propovedali zakon dok nismo postali suvi kao gore Gelvujske. Do velikog razočarenja 1844. godine došlo je zato što nešto nije shvaćeno. Skeptici danas omalovažavaju vest iz 1844. godine i sve to ismejavaju. Treba i očekivati da će sotona pokušati da sruši ono što je tako važno. Ljudi su mislili da će Gospod doći 22. oktobra 1844. godine, a kad nije došao veoma su se razočarali. Posle razočarenja, mnogi su jednostavno od svega digli ruke.

Međutim, neki se nisu predavali. Bili su isuviše sigurni da ih je Gospod do tada vodio. Zato su nastavili da proučavaju, kako bi razumeli šta to nisu ispravno razumeli. I počelo je da im biva jasno. Primali su sve veću svetlost, tako da su sve jasnije mogli da vide istinu. Umesto Isusovog dolaska na oblacima, gledali su kako Isus prelazi u drugu fazu svoje službe na nebu. Proučavajući istine o svetinji, i prelazeći sa Hristom u drugu fazu njegove službe, otkrili su kovčeg u kome je zakon Božji - sa četvrtom zapovešću i tako su počeli da shvataju istine koje ranije nisu prepoznavali.

Međutim, opet je bilo onih koji su postali nestrpljivi i stvarali prepreke. Oni koji su napredovali u razumevanju, uskoro su došli do vesti trećeg anđela iz Otkrivenja 14. poglavlja. Ali oni koji su stvarali prepreke vratili su se u tamu Vavilona i za njima su se vrata zatvorila.

Mada se delo trećeg Ilije već delimično ostvarilo, želim da naglasim da se mi još uvek borimo, a naše razumevanje vesti i zadatka koji imamo još uvek nije savršeno. Zanimljivo je primetiti da je Jovan Krstitelj, ispunjavajući svoj zadatak, neprestano ukazivao na Isusa i govorio da će Isus krstiti Svetim Duhom i ognjem. Ovo proročanstvo nalazimo u sva četiri evanđelja. Drugim rečima, pošto svetlost raste, ona će moći da se vidi konačno u svoj svojoj slavi. I dok nastavlja da biva sve sjajnija, na kraju će u sili i slavi moćnog anđela čija prisutnost ispunjava celu zemlju - pozni dažd i glasna vika dovesti do konačnog ispunjenja proročanstva o trećem Iliji.

U čemu se sastoji potrebno delo pripreme, koje smo videli u vesti prvog, drugog i trećeg Ilije? U vreme prvog Ilije, narodu je bila potrebna velika priprema jer su bili u otpadu. Išli su za Jezaveljom. U vreme Jovana Krstitelja, ljudi su bili veoma religiozni, ali ipak u otpadu.

Ali kakva je priprema bila potrebna ljudima 1844. godine? Izgledalo je da su shvatili potrebu Božje prisutnosti. Zajedno su se molili, u privatnim kućama, u šumama, u stajama. Zar je i njima bila potrebna još kakva priprema, ili je bila potrebna samo ostalom svetu, koji još nije prihvatio vest opomene?

Obratimo pažnju na sledeće reči koje se odnose na to vreme: "Ali narod nije još bio spreman da sretne svoga Gospoda". Zaista? Ali, zar se ne kaže da ako je tvoj odnos sa Bogom ispravan danas, tada si spreman ako bi On već danas došao? Očigledno je da ovde još nešto treba imati na umu: "Ali narod nije još bio spreman da sretne svoga Gospoda. Za njegovu pripremu moralo se izvršiti još jedno delo. Morao je primiti svetlost koja će njegove misli upraviti na Božiji hram na nebu, i ako bude u veri sledio svoga Poglavara svešteničkog u njegovoj službi, tada će mu se otkriti nove dužnosti. *Crkvi* je trebalo da bude data još jedna vest opomene i pouke". (GC, p. 424.425, kurziv je dodat)

"Dok se na nebu vrši istražni sud, i dok se gresi pokajanih vernih uklanjaju iz svetinje, u Božjeg naroda na zemlji mora da se obavi naročito delo čišćenja, odstranjivanje greha. ... Kad ovo delo bude dovršeno, Hristovi sledbenici biće spremni za njegov dolazak". (GC, p. 425) Kada će Hristovi sledbenici biti spremni? Kad delo čišćenja greha bude dovršeno.

Ali, zar razbojnik na krstu nije bio spreman? Da, bio je. Očigledno je da se drugačija zrelost očekivala od razbojnika na krstu nego od onih koji žive pred drugi Hristov dolazak.

"Da bi čovek bio pripravan za sud, potrebno je da drži Božje zapovesti. Ovaj zakon biće merilo karaktera na sudu. Apostol Pavle izjavljuje :'Koji u zakonu sagrađiš, po zakonu će osuditi.'" (Isto, p. 436). Ali, mi isto tako čitamo da je "vera ... potrebna da bi se držao Božji zakon." (Isto.) "Hristos menja čovekov položaj i dovodi ga u milost Božju ... U njegovo ime, kroz njegovu milost ljudi mogu biti pobednici, kao što je i Hristos pobedio." (SDG, p. 24)

"Hristovi sledbenici treba da budu slični njemu - Božjom milošću treba da izgrade karakter koji će biti u skladu sa načelima njegovog svetog zakona. To je biblijsko posvećenje.

"Ovo delo može se izvršiti jedino verom u Hrista i silom Božjeg Duha koji prebiva u nama." (GC, p. 469)

Zadatak trećeg Ilije je da gradi na velikoj istini reformacije u vezi sa delom koje je Hristos izvršio za nas i da nas dalje vodi u delo koje Bog želi da izvrši u našem životu. Ne postoji nijedna druga zajednica ljudi koja je to učinila. Druge zajednice su objavljivale veliku istinu reformacije. Ali mi, kao treći Ilija, napravili smo pogrešku kada smo veliku istinu reformacije uzeli kao gotovu i pokušali da sagradimo zidove od dela koji Bog želi da učini u svom narodu, zapostavljajući naglašavanje osnovnih istina o onome što je Bog učinio za nas. To je bio naš promašaj i zato smo još ovde.

Ali, na kraju, kad ugledamo svetlost i slavu Božju koja će ispuniti svu zemlju, mi ćemo shvatiti da su i osnov i zidovi važni u Božjem planu za trećeg Iliju. Priprema ljudi za Gospoda još uvek je najvažniji deo Ilijine vesti. "Da bismo bili spremni za nebo, mi moramo ispunjavati zahteve zakona: 'Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim i svom dušom svojom, i svom snagom svojom i svom misli svojom.' ... Ovo možemo postići samo ako se verom uhvatimo za Hristovu pravdu. Ovde neki zastaju i kažu: "Tačno, Hristos je sve učinio za nas." Ali, nastavimo sa čitanjem: "Gledanjem u Isusa mi primamo živi, širi princip u srce, i Sveti Duh izvršava delo. Vernik napreduje iz slave u slavu, iz sile u silu, iz karaktera u karakter. On postaje sve sličniji Hristu, dok u duhovnom rastu ne dostigne u meru rasta visine Hristove. Tako Hristos čini kraj prokletstvu greha i dušu koja veruje oslobađa njegovog delovanja i uticaja." (1SM, p. 395)

Oproštenje ima mnogo šire značenje nego što mnogi pretpostavljaju. Božje oproštenje nije samo delo opravdanja kojim nas On oslobađa osude. To nije samo oproštenje greha, već i oslobađanje od greha. To je izliv spasonosne ljubavi koja menja srce. David je imao pravo shvatanje o oproštenju kada se molio: 'Učini mi bože čisto srce i duh prav ponovi u meni'. (MB, p. 114)

Jedno popularno učenje danas kaže ovako otprilike: "Ne misli da ćeš ikada biti savršen. Nastavićemo da padamo, doživljavamo neuspehe i grešimo sve do Hristovog dolaska. Sve što moraš da učiniš da bi bio spašen je da veruješ. Samo to. Tada si spreman za Isusov dolazak". Ali Ilijina vest ide dalje od toga. Imaj to na umu.

Ljudski govoreći, kad posmatramo sebe i vidimo kako smo grešni, možda nam je ugodno da razmišljamo kako su naše slabosti i nedostaci sve što se od nas očekuje. Ali, zar nije još ugodnije shvatiti da Bog ima silu koja je u stanju da nas izdigne iznad slabosti naše ljudske prirode i kojom On može da živi svoj život poslušnosti u nama, da bi se njegovo ime moglo proslaviti pred Svemirom?

Samo kroz svakodnevnu zajednicu sa Bogom, on može to da učini. Kad iz dana u dan nastavljamo da se družimo sa Hristom, da gledamo u Jagnje Božje, tada se menjamo u njegovo obličje.

Nemoj nikada izgubiti iz vida zadatak koji imaš kao deo naroda Ilije. Možda smo neke stvari u prošlosti pogrešno razumeli. I mada smo mogli da ubrzamo Hristov dolazak i već odavno pođemo u svoj nebeski dom, još uvek smo tu. Ali zadatak trećeg Ilije još uvek čeka da ga izvršimo. Još uvek možemo odlučiti da budemo deo naroda koji će spremno dočekati Hrista kada dođe.

ŠTA JE NOVO POSLE 1844. GODINE?

Ako je u istoriji Zemlje ikad postojalo vreme kada je trebalo da razumeš zašto si adventista, onda je to sada.

U ovo vreme gotovo opšteg otpada, Bog je poslao svog vesnika da objavi njegov zakon u duhu i sili Ilijinoj. Kao i Jovan Krstitelj, koji je pripremajući narod za Hristov prvi dolazak, obraćao njihovu pažnju na deset Božijih zapovesti, tako i mi treba sigurnim glasom da objavljujemo vest: "Bojte se bojte Boga i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegova". Sa ozbiljnošću koja je karakterisala proroka Iliju i Jovana Krstitelja, mi treba da nastojimo da pripremimo put za Hristov drugi dolazak. Posmatrajući vest trećeg Ilije sa željom da razumemo u čemu se sastoji naš zadatak danas, kao naroda Ilije, neminovno smo došli do 14. poglavlja Otkrivenja.

Vest trećeg anđela je naročito jedinstveno učenje adventističke crkve. Dakle, šta je novo posle 1844. godine? U suštini, nova je vest trojce anđela, koja uključuje istražni sud i stavlja u središte Božju silu koja osposobljava za držanje svih Božijih zapovesti, uključujući i četvrtu.

Na šta misliš kad je u pitanju vest trojce anđela? Ako zamisliš ova tri anđela na tradicionalni način, videćeš da:

1. dolazi sud,
2. treba izaći iz Vavilona i
3. treba se čuvati zveri.

Da li je to vest koju smo dobili da objavimo kao završnu vest opomene svetu koji će propasti?

U knjizi "Sinovi i kćeri Božje" na strani 239. čitamo: "Kraj je blizu! ... Jedno interesovanje će prevagnuti, jedan predmet će preovladati svim drugima." Da li znaš koji će to predmet biti? On se zove: "Hristos naša pravda". Gde nalaziš učenje o Hristu kao našoj pravdi u vesti o sudu, Vavilonu i zveri?

Ima onih koji su na neki način stekli utisak, dok se sve više naglašava predmet o Hristu kao našoj pravdi, da ako hoćeš da budeš u prijateljstvu sa Isusom, treba da budeš u neprijateljstvu sa načelima crkve. To je ohrabrilu druge na zaključak, ako ostaneš veran crkvenim načelima, moraš biti u neprijateljstvu sa predmetom Hristos naša pravda. Nikad nije postojalo nešto tako daleko od istine. Na kraju, kad predmet o Hristu kao našoj pravdi

prevlada nad svim drugim predmetima, ovo dvoje će biti zajedno i upravo će njihovo zajedništvo doneti silu kroz moćnog anđela koji će svojom slavom obasjati sav svet.

Drugi smatraju da učenja i verovanja crkve i nije toliko važno sve dok veruješ u Isusa. Zbog toga neki tako brzo gube svaki osećaj za jedinstveni zadatak koji crkva ima u svetu. Ali moguće je imati sklad i jedinstvo između načela koja našu crkvu čine osobitom, sa Ilijinom vešću koju nosi, i istine o opravdanju kroz Hrista. To ide zajedno.

Upoznajmo se sada bliže sa vestima trojce anđela po kojima je jedinstven narod Ilije. Počnimo sa prvom, koju nalazimo u Otkrivenju 14,6. "I videh drugoga anđela gde leti posred neba, koji imaše večno evanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu, i jeziku, i kolenu i narodu". Da li je vest o vremenu Božijeg suda večno evanđelje? Ne. Tek od 1844. godine, ova vest o sudu postala je "sadašnja istina". Ali večno evanđelje je u vesti prvog anđela koja obuhvata i vest o Božjem sudu.

Mnogo puta smo proučavali proročki i istorijski pristup ovom tekstu. Ali, da li smo isto tako proučili i duhovni pristup? Ovaj pristup ne odbacuje proročki i istorijski: on samo dodaje novu dimenziju - dimenziju koja će možda učiniti da lakše razumemo kako ova vest trojice anđela može biti Ilijina vest - poslednja vest opomene svetu koji propada.

"I govoraše velikim glasom: bojte se Boga, i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegova; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju, i more i izvore vodene." (stih 7) Kao što se vidi, vest prvog anđela ima tri dela. Ako pokušamo grafički da je predstavimo, bolje ćemo razumeti šta sve ona obuhvata.

Prvi deo ove vesti je: "Bojte se Boga": šta je subjekat? Subjekat ovde nije zapisan. On se podrazumeva - vi. Zatim predikat, ili glagol, "bojte se": A objekat je Bog. Drugi deo ove složene rečenice kaže: "Podajte mu slavu". šta je subjekat? Opet vi. Glagol je "Podajte" a objekat: "slavu". "Mu" je predlog. U trećem delu ove vesti "Vi" je subjekat, poklonite se je glagol, a Onome "Bogu" objekat.

(Vi)	bojte se	(Boga)
(Vi)	podajte	(slavu Njemu)
(Vi)	poklonite se	(Onome)

Kad sam završio grafičko predstavljanje ovih "večnih" delova vesti, rekao sam: gde ovde pripada "jer dođe čas suda njegova?" Zvučalo mi je kao predložna fraza. Zato sam, jednog dana, propovedajući u crkvi rekao da je to "predložna fraza". Ali, neko koji je bio prisutan, zaustavio me na vratima posle bogoslužjenja, i rekao: "Nije to predložna fraza".

"Šta je onda? pitao sam.

"To je kratka priložna rečenica."

Zahvalio sam mu na ispravci, i sledeći put, kad sam propovedao o ovom predmetu, rekao da je to kratka priložna rečenica. Ali ovaj put, među slušaocima je bio profesor

engleskog, koji mi je kasnije prišao i rekao: "Nije to priložna rečenica, to je vezivna fraza". Još kasnije, profesor grčkog, rekao mi je da je to uzročna rečenica. Tako sad govorim da je to predložna, priložna, uzročna i vezivna rečenica! Ali kako god hoćeš da je nazoveš, ona je samo deo vesti prvog anđela. Vest prvog anđela je: "Bojte se Boga, podajte mu slavu, poklonite mu se, naročito u ovo vreme suda. Ako je ikad postojalo vreme kada je trebalo da objavljujemo večno evanđelje ljudima - da se boje Boga, da mu daju slavu, i da mu se poklone - to je sad, dok traje sud.

Zajednička nit se provlači kroz vesti sve trojce anđela, i mi je vidimo ovde, u vesti prvog anđela, pravilno shvaćenu. To je ista nit koju smo našli u vesti prvog i drugog Ilije - opomena protiv službe sebi i poziv na stvarni život službe i poverenja u Boga.

Neki pravi pogledi u razumevanju ovih vesti dolaze nam od gospođe koja je napisala toliko mnogo knjiga. Pogledajmo nekoliko od njih: "Veoma je malo ljudi, čak i među onima koji tvrde da veruju, koji razumeju vest trećeg anđela, pa ipak to je vest za ovo vreme". "Ni svi naši propovednici, koji objavljuju vest trećeg anđela, ne razumeju šta je ona u stvari". (5T p. 715) Evo razloga da propovednik ne spava mirno!

"Mi govorimo o vesti prvog anđela, i o vesti drugog anđela, i mislimo da u izvesnoj meri razumemo i vest trećeg anđela. Ali sve dok se zadovoljavamo ograničenim znanjem, nećemo moći da primimo jasnije razumevanje istine". (Gospel workers, p. 251) "Vest trećeg anđela mora biti iznešena kao jedina nada za spasenje sveta koji propada" (Evangelism, p. 196).

Na samom kraju prošlog veka, jedna grupa ljudi veoma se zainteresovala za predmet o Isusu i njegovoj pravdi. Izvršili su snažan utisak svojim iznošenjem. Ali, neki sa konzervativnim shvatanjima su se zabrinuli i počeli da pišu pisma. Mnogi su pisali E. Vajt, pitajući je: "šta se ovo događa? Svakome je poznata istina o Isusu i njegovoj pravdi. Zar ćemo biti tako obuzeti da ćemo zanemariti stvarnu vest koju imamo za svet - o suboti, o stanju mrtvih, i o vesti trojce anđela?"

Toliko je pisama stiglo, da je odgovor objavljen u crkvenom časopisu. U časopisu *Rewiev & Herald* od 1. aprila 1890. godine, piše: "Pisalo mi je nekoliko osoba, sa pitanjem da li je vest o opravdanju verom vest trećeg anđela. Odgovorila sam, "Da, to je u suštini vest trećeg anđela". Dodajmo ovome tekst iz *Odabranih poruka I*, strana 360: "Nema ni jednog među stotinom koji razume biblijsku istinu o ovom predmetu (opravdanju verom) koja je od tako velike važnosti za naše sadašnje i večno dobro." Ako je istina da je opravdanje verom vest trećeg anđela, i ako nijedan među stotinom ne razume opravdanje verom, to onda znači da nijedan od sto ljudi ne razume vest trećeg anđela, zar ne?

Vratimo se sada na tri dela vesti prvog anđela i pogledajmo gde se u njima nalazi vest o opravdanju verom. Najpre, "bojte se bojte Boga". Na ovome ne treba da se zadržavamo,

osim što treba istaći da to ne znači da se Boga treba plašiti. Radi se o strahopoštovanju. Ovaj deo vesti ne kaže da od Boga treba da bežimo ili da se pokrivamo u njegovom prisustvu. Treba da se bojimo da ga razočaramo, da ga ne ožalostimo, jer Ga volimo - kao što ne želimo da razočaramo naše zemaljske roditelje. Bojati se Boga ne znači da treba kolena da nam se tresu kad čujemo da se spominje ime Božje.

Drugi deo je "podajte mu slavu". U delu evanđelja nema mesta za ljudsku slavu. "šta je opravdanje verom? To je delo koje Bog čini, polažući ljudsku slavu u prašinu izvršavajući za čoveka ono što on u svojoj sili, ne može da učini za sebe." (TM, p. 456) To je veoma značajan deo vesti - nema slave za čoveka. čovek je stvorenje. Ali ljudski je problem težnja za slavom, za dostignućima, za ljudskom moći. Preneseno u hrišćanske okvire, čak i ako shvatimo da nismo u stanju bilo šta da dodamo onome što je na krstu učinjeno za nas, još uvek se čvrsto držimo ideje da možemo učiniti nešto kako bismo pomogli Bogu u poslu koji On želi da obavi u nama. Ali, bilo da je u pitanju ono što je Bog učinio za nas, ili ono što Bog želi da učini u nama, nema slave za čoveka u delu evanđelja, jer jedino što mi možemo da učinimo je da dođemo Isusu i da to činimo neprestano.

Isus kaže u Jovan 15,5: "Bez mene ne možete činiti ništa". Koliko je to - ništa? Nikoliko. To nije pedeset, ili deset, ili makar jedan odsto. To je nula. U spasenju nema subvencije, u kojoj ti činiš ono što možeš, a Bog dodaje ostalo. čovek apsolutno nema pravde, nikakve. Sva njegova pravda je kao prljava haljina. Ako tekstu u Jovanu 15,5 "Bez mene ne možete činiti ništa", dodamo tekst iz Filibljanima 4,13: "Sve mogu u Isusu Hristu", dobijamo suštinu vesti o opravdanju verom. Ako ne možemo ništa činiti bez Hrista, a sa Njim možemo sve, tada nam jedino preostaje da se udružimo s Njim.

Ti možda kažeš: "Ali, od čoveka se očekuje da saraduje s Bogom u življenju hrišćanskog života". Da, ali ne na način na koji to neki od nas shvataju. Naš udeo je u priznanju da svojim naporima ne možemo pobediti greh i biti poslušni Bogu i u bespomoćnom spuštanju pred Hristove noge. Saradnja je u predanju, predajemo svoje napore i svoju samodovoljnost. Saradnja je u shvatanju da bez Njega ne možemo činiti ništa, u dolasku pred Hrista, da bi On preuzeo kontrolu nad našim životom i u poveravanju Njemu, da u nama obavi delovanjem Svetoga Duha ono što mi nikad ne bismo mogli da učinimo sami za sebe. U tome se sastoji saradnja!

"Ali", reći će neko, "zar nije takva saradnja pasivna? Zar nam se predlaže da samo sedimo u fotelji i posmatramo kako Hristos obavlja sa posao?" Kad god govorimo o hrišćanskom životu, uvek se ponekom na trenutak učini da propovedamo religiju u kojoj ne treba ništa činiti. Ali odmah da kažem da sam protiv ideje o pasivnoj religiji u kojoj se ništa ne čini. Čovek treba da učini svoj deo u saradnji s Bogom, da bi pobedio greh i živio životom sličnim Hristu. Međutim, važno je znati u kom pravcu treba ulagati trud.

Pre svega, treba da se trudim da dođem Hristu - da tražim njegovo prisustvo i silu u mom životu. đavo ne brine za mene dok god vidi da se borim sam, činim velike napore da pobedim greh i postignem pravdu. Ali kada vidi da se trudim da uspostavi vezu sa jedinim pravim izvorom sile, on čini sve što može da me obeshrari i odvрати. Zato potreban je veliki napor sa moje strane - jer imam protivnika - da bih stalno tražio Boga. "Sotona stalno nastoji da našu pažnju skrene sa Hrista, da bi prekinuo svaku vezu naše duše s Njim ... sotona stalno pokušava svim mogućim obmanama da nas navede da raskinemo ovu vezu, da nas odvoji od Hrista. Zato moramo da bdimo, da se borimo (trudimo!) i da se molimo, da nas ništa ne zavede da izaberemo drugog učitelja." (SC, p. 71.72)

A zatim, pošto sam došao Hristu i zamolio ga da preuzme vodstvo u mom životu, da li moj trud ovde prestaje? Da li se samo zavalim u fotelju da bih posmatrao kako Hristos čini sve?

Ovde treba da uočimo razliku između kvekerskog verovanja iz prošlog veka da ljudi treba samo da sede i čekaju da ih Bog pokrene i prave istine o ovom predmetu.

Bog ne čini i neće činiti svoje delo izvan nas. Zato On nikad ne zaobilazi naše sposobnosti i moći, već svojom moćnom silom On radi u nama i kroz nas. Tako se možemo pridružiti Pavlu u rečima: "A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božijega, kojemu omiljeh i predade sebe za mene." (Galatima 2,20)

Želim da vam ispričam o mom bratu, koji se zaljubio dok je bio na završnoj godini koledža. Zaručio se s devojkom koju je nameravao da oženi. Bili smo u istoj sobi, a ja sam bio dve godine mlađi. Njegova verenica je bila pozvana da radi te poslednje godine u Glendejlu, koji je udaljen 120 kilometara od našeg mesta. Kad god je bila subota uveče, a moj brat nije mogao da je vidi, to mu je veoma teško padalo.

Jedne večeri, za vreme jedne od onih strašnih zima u južnoj Kaliforniji, kad se gusta magla spusti na zemlju, moj brat je obukao jaknu i izašao u maglu, hodajući prema Glendejlu, Mi, ostali, svakako bismo rekli da nešto s njim nije u redu. Ali, znali smo od čega pati. Zato smo, u toploj spavaonici internata, znajući za njegovo stanje, klimali glavama i govorili: "da, najprirodnije na svetu što je mogao da učini, bilo je da pođe". Mog brata je konačno spazio jedan vozač, kako sa podignutim palcem stoji u magli, i povezao ga za Glendejl te večeri.

Međutim, moj brat je uložio veliki napor, on se veoma potrudio. Njegove su noge išle kroz maglu. Njegovo je srce kucalo. Njegova se energija trošila. On se trudio. Ne verujem u religiju u kojoj se ne treba truditi i u hrišćanski život u kome nema napora. Ali verujem da je trud koji se ulaže prirodan i spontan, naravno, ako se sve to čini da bi se odgovorilo na Božju ljubav.

Pravi dokaz da ne radim dobro je kad prisiljavam sebe na poslušnost. Moj brat bi morao da se muči da ostane kod kuće te večeri. Za njega bi bilo teže da je ostao kod kuće, sa nogama podignutim na sto, čitajući neku knjigu u toploj prostoriji, nego da uloži sav onaj trud da bi stigao do Glendejl. Bio je podstaknut i vođen silom ljubavi prema svojoj verenici - ona je činila da hoće i da uradi tako. Kasnije su se venčali i od tog vremena oni uvek motivišu jedno drugo.

Dakle, u saradnju sa Bogom uključen je ljudski napor. Ali moj napor nije usmeren u pokušaje da sebe učinim dovoljno dobrim da bih se spasao. Ako još uvek nisam otkrio da se sopstvenim naporima ne mogu spasiti ni od krivice greha, ni od sile greha, ako pokušavam da izdejstvujem svoj ulazak u nebo svojim dobrim delima, svojom poslušnošću, svojim ponašanjem - onda se još uvek mučim da se sam spasem. Ako još nisam otkrio iz ličnog iskustva šta znači odvajati svakodnevno vreme za razgovor sa Bogom, odvajati vreme koje ću nasamo provesti pred Njegovo Rečju, odvajati vreme za tajnu molitvu, onda još pokušavam da se spasim sam, bez obzira u kakva teološka načela verujem. I ako mi se slučajno desi spolja gledano, da uspem u svom trudu, da živim dobrim moralnim životom, kome pripada slava? Pavle kaže u Rimljanima 4,2: "Jer ako se Avram delima opravda, ima hvalu, ali ne u Boga". Ali, Pavle dodaje u dvadesetom stihu: "I za obećanje Božje ne posumnja sa neverovanjem, nego ojača u veri, i dade slavu Bogu." Jedino onaj koji se potpuno oslanja na Isusa u svim vidovima spasenja daje Bogu slavu.

Osoba koja još uvek pokušava da jedan deo posla učini sama, uvek će dati slavu sebi, iako možda zna da upotrebi prave reči tako da će to zvučati društveno i religiozno prihvatljivo. Ali u delu evanđelja nema slave za čoveka. Ili Bogu pripada sva slava, a čovek je uopšte nema, ili čovek sebi pripisuje slavu, a Bogu je uopšte ne daje. Da li si spreman danas da sva tvoja slava bude srušena u prašinu? Da li si spreman danas da pođeš na kolena, da provedeš jedan deo vremena s Njegovom Rečju na početku svakog dana, da priznaš pred Bogom i pred sobom da ti je potrebno Njegovo vođstvo u životu. Zapovest, zahtev vesti prvog anđela je da slavu damo Bogu.

Ljudi u Hristovo vreme nisu bili spremni da daju slavu Bogu. Neki su zahtevali da se pred njima duva u trube, a zatim su stajali na uglovima ulica i recitovali duge molitve. Ljudska slava bila im je glavni cilj. Zgražali su se što je jedna majka u Izrailju vekovima ranije dala svom sinu ime Išabod - "Ode slava". Ali "šekina" je napustila njihov hram mnogo ranije. Slava ljudska se svuda isticala.

Nije čudo da je apostol Pavle, veliki borac za slavu Isusa Hrista, rekao: "Nije dobra hvala vaša. Ne znate li da malo kvasca sve testo ukiseli?" (1. Kor 5,6) Pozivam te danas, da se pridružiš anđelima na vitlejemskim brežuljcima, koji pevaju: "Slava Bogu na visini, a na zemlji mir, među ljudima dobra volja". (Luka 2,14) Pozivam te da se pridružiš apostolu Pavlu

koji kaže u Galatima 6,14: "A ja Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim osim krstom Gospoda našega, Isusa Hrista".

Kad se pridružimo Pavlu i posmatramo Isusa na krstu, naša slava pada u prašinu.

Jeremija nam je dobro poručio pre mnogo vremena: "Mudri da se ne hvali mudrošću svojom, ni jaki da se ne hvali snagom svojom, ni bogati da se ne hvale bogatstvom svojim. Nego ko se hvali, neka se hvali time što razume i poznaje mene, da sam ja Gospod." (Jeremija 9,23.24)

Poslednji deo vesti prvog anđela kaže: "Poklonite se" Kada je u pitanju kome se poklanjamo, postoje samo dve mogućnosti. čovečanstvo ima u sebi urođenu želju da se nekom pokloni. Ako se ne poklanja Bogu, on se poklanja nekom ljudskom biću. Neko izabere da se poklanja čoveku - heroju, drugi se klanjaju sebi. Ali bez obzira da li neko služi sebi ili nekom drugom čoveku, ako se ne poklanja Bogu, poklanja se stvorenju.

Pre mnogo vremena, upravo je služba sebi i započela čitav ovaj haos u svemiru. Lucifer je odlučio da služi sebi da živi nezavisno od Boga. Od tada, pa sve do danas, čovečanstvo sledi njegov izbor. Kad činimo ono što nije dobro, kad kršimo deset zapovesti, mi samo žanjemo rezultate onoga što se nalazilo u suštini greha - služba samome sebi.

Kako da izbegnemo da služimo sebi? Kako da se poklanjamo Bogu? Tim što nećemo biti previše zauzeti da bismo odvojili jedan sat dnevno za razmišljanje o Hristovom životu. Odvajajući vreme da gledamo Isusa, da posmatramo krst, da razgovaramo sa Bogom iz dana u dan. Ali, ako svakog dana idem svojim putem i ne nalazim vremena za druženje sa Isusom, tada služim sebi. Ako kažem Bogu: "Hvala ti, ali meni je sasvim dobro. Ti vodi računa da planete ne udare jedna u drugu i pomози onom pijancu u jarku, a ja ću se već nekako snaći sam", tada izbiram da služim sebi. Svaki uspeh koji mi godi pripisaću svojoj slavi. I tako se u svom životu neću pokloniti Bogu.

Svako ko nema ličnu, duboku, zajednicu s Hristom koja se iz dana u dan razvija, služi sebi, jer smatra da je dovoljno da živi na svoj način kradući Bogu dane. Ko nema vremena da traži Božiju silu, njegovu prisutnost i vodstvo u životu, taj služi čoveku.

"Sve sile su date u Njegove (Isusove) ruke, da bi mogao podeliti bogate darove ljudima, pružajući neprocenjivi dar svoje pravde bespomoćnom ljudskom biću. To je vest koju Bog traži da objavimo svetu. To je vest trećeg anđela koja treba da se objavi velikim glasom i biće propraćena izlivanjem njegovog Duha u velikoj meri. (TM, p. 92)

Ako si shvatio svoju nemoć, onda si spreman da razumeš vest trojce anđela. Spreman si da prihvatiš Isusovu pravdu umesto sopstvene. Spreman si da Njemu daš slavu za sve što se događa u tvome životu, uključujući i sva dobra dela, uspehe i dostignuća. Spreman si da budeš deo trećeg Ilije, da imaš udela u objavljivanju Ilijine vesti svetu. Spreman si da se pokloniš Bogu i da dovedeš druge da mu služe, jer si odbacio službu sebi.

Zar ne bi voleo da budeš deo naroda koji će jednoga dana stajati na moru koje izgleda kao staklo i peva pesmu slave i službe Bogu? "Velika su i divna dela tvoja, Gospode Bože svedržitelju, pravedni su i istiniti putevi tvoji, care svetih." (Otkrivenje 15,3)

RELIGIJA "URADI SAM"

U porodici sa malom decom veoma se često čuje izraz "uradiću sam", "hoću da to uradim sam!" Izgleda da se sa ovom sklonošću rađamo. Ne nalazimo je samo kod dece, već i kod odraslih - ta sklonost nalazi se naglašena i usred vesti trojice anđela. Ona predstavlja suštinu svih lažnih religija - "Bože, uradiću to sam".

Pogledajmo vest drugog anđela koju nalazimo u Otkrivenju 14,8: "I drugi anđeo za njim ide govoreći: pade, pade Vavilon, grad veliki; jer otrovnim vinom bluda svojega napoji sve narode".

Evo opet zajedničkih niti za sve tri vesti:

- 1) opomena protiv službe sebi;
- 2) poziv da se oslonimo na Isusa Hrista kao našu jedinu nadu za spasenje od krivice i sile greha.

Pade Vavilon." Kad je Vavilon već pao, zašto time počinjati vest? Da, pao je, ali očigledno Vavilon pada sve niže i niže. Očigledno, nešto što je već palo može još više padati! Vavilon nikada u Bibliji nije označavan kao nešto dobro. Početak Vavilonu bila je Vavilonska kula. (1. Moj 11) Vavilonska kula bila je manifestacija čovekovih napora da se sam spase, jer nije verovao da Bog može održati svoje obećanje. Bog je rekao da više neće uništiti svet vodom. Ali ljudi nisu verovali da je Bog dovoljno veliki da održi svoju reč. Tako je Vavilonska kula postala džinovski spomenik čovekovom naporu da se sam spase.

Znam šta se desilo sa kulom Vavilonskom. Pala je! Slično tome, niko nikada neće uspeti da uđe u nebo sopstvenim trudom, ma kako visoko da se podigne. Ljudi su uspeli da stignu do meseca - mnogo više od kule Vavilonske - ali niko od nas ne može živeti toliko dugo da stigne mnogo dalje.

Vavilon se pretvorio u zbrku, i uvek je bio zbrka. Vavilon predstavlja mešavinu konfliktnih ideja. Bog je pomešao jezike. Ljudi su se razišli, a posledice te zbrke možemo da vidimo i danas.

Ako pratimo Vavilon kroz vekove, doći ćemo do Vavilonskog carstva, koje je neko vreme vladalo civilizovanim svetom. Veliki vladar Vavilona, oko 606. godine pre Hrista, bio je Navuhodonosor. U Vavilon je odveden Božji narod kao roblje, ali ropstvo u Vavilonu znači mnogo više nego da su ih vojnici odveli u grad Vavilon, zajedno sa opljačkanim sudovima iz jerusalimskog hrama. Mnogi iz Izraela i Jude bili su u vavilonskom ropstvu mnogo pre nego što je došao Navuhodonosor sa svojom vojskom. Isto tako, među onima koji su bili odvedeni

u Vavilon fizički, bilo je vernih Jevreja koji nikad nisu potpali pod Vavilon duhovno. Jedino što je potrebno da bi neko potpao pod vavilonsko ropstvo je da postane rob ideje da se može spasti sam. Mogu svojom silom da živim hrišćanski život, da stignem u nebo. U stvari, kad kažemo da je neko u vavilonskom ropstvu, mi govorimo o osobi koja ne poznaje Isusa iz ličnog iskustva, iz svakodnevnog druženja i zajednice s Njim. Osoba koja prolazi kroz život, pokušavajući da postane dovoljno dobra i ostane dovoljno dobra da bi "uspela" da uđe na vrata Svetoga Grada, robuje u Vavilonu. Religiozna osoba koja ne odvaja vreme za vezu s Bogom koja posvećuje, pripada Vavilonu. Takva osoba pokušava da se spasi sama. To je u stvari Vavilon. Iako je počeo sa kulom Vavilonskom, on nastavlja da postoji kroz vekove, do današnjeg dana. I moguće je, čak i na samom kraju zemaljske istorije, biti rob Vavilonu.

U knjizi "Velika borba", na strani 381, čitamo: "Izraz 'Vavilon' dolazi od reči 'babel' što znači zbrka, pometnja. Ovaj izraz se upotrebljava u Svetom pismu da označi razne oblike lažnih ili otpalih religija." A u knjizi "Patrijarsi i proroci" na 73. strani, stoji: "Skoro svaka lažna religija osnovana je na istom principu da se čovek može spasiti sopstvenim naporima".

Kad ovome dodamo činjenicu da je narod iz kraja vremena veoma sličan ljudima iz doba Hristovog prvog dolaska (vidi 1SM, p. 406), shvatićemo da je veliki problem kod mnogih od nas danas da se trudimo da se sami spasemo. Žrtve smo religije "uradi sam". Služimo lažnom bogu našeg vlastitog ega kad se trudimo da živimo dobrim, moralnim životom - trudimo se da zaslužimo svoj ulazak u nebo.

Najveći simptom religije "uradi sam" je žalosno malo vremena i truda koje odvajamo za svakodnevnu službu Bogu, za zajednicu sa njim. Bez ovoga druženja sa Bogom, koje je jedina osnova hrišćanskog života, adventistička crkva postaje, ništa drugo, nego neka vrsta kluba ili udruženje moralista.

U samom vremenu kraja, pred sam Hristov dolazak, vest drugog anđela se ponavlja. Mora biti da je to veoma važna vest kad se objavljuje dva puta. U Otkrivenju 18. opet nalazimo vest "iziđite iz nje narode moj". Iz ovoga se može zaključiti da su i na samom kraju vremena neki od Božjeg naroda još uvek u Vavilonu. "I pored duhovne tame i odstupanja od Boga u crkvama koje sačinjavaju Vavilon, većina pravih Hristovih sledbenika nalazi se još u tim verskim zajednicama". (GC, p. 390) Imaj na umu da na svetu postoje samo dve vrste ljudi - oni koji poznaju Boga i oni koji ga ne poznaju. Pripadnici obe grupe mogu se naći u svakoj crkvi, kao i u tvojoj. Poznavati Boga znači više nego biti zapisan kao vernik u crkvenoj knjizi. Hrišćanin je onaj koji poznaje Isusa Hrista.

Zar ne bi bilo tragično da neko od nas ide i propoveda vest trojce anđela i opominje ljudi na Vavilon, a ipak završi na istom putu, pokušavajući da se sam spase? Jedina sigurnost da to ne doživimo je da upoznamo šta znači osloniti se potpuno na Hrista kao

jedinu nadu za spasenje time što ćemo održavati ličnu zajednicu sa Hristom svakoga dana. Samo ako tako činimo, bićemo sačuvani da ne postanemo robovi Vavilona.

I na samom kraju vesti drugog anđela ima nešto što treba da zapazimo. Tekst kaže da "otrovnim vinom bluda svojega napoji sve narode". Šta je to "blud"? Blud je nedozvoljena veza između dve osobe i spajanje dvaju tela koja ne smeju to da čine. U duhovnom smislu to je spajanje dva načela koja su nespojiva. Ta dva načela su spasenje verom i spasenje delima. Teolozi imaju reč koja označava spoj dva nepomirljiva, antagonistička principa - sinkretizam. Vavilon je sinkretizam - duhovni blud. Pošto su spasenje verom i spasenje delima protiv principa, oni se ne mogu kombinovati. Uzajamno se isključuju. Spasenje je ili kroz veru u Hrista ili kroz naša dela. Nema srednje pozicije. Pokušaj da se kombinuju ova dva principa je pokušaj nemogućeg.

Martin Luter se borio sa ovim problemom. Jednog dana, u ćeliji samostana, zapisao je u svojoj Bibliji jednu reč pored Rimljanima 1,17 "... pravednik će od vere živ biti." Ta reč, zapisana u margini je *sola*. To je latinska reč koja znači "*samo*". Pravednik će *samo* od vere živ biti.

Većina hrišćana danas ne veruje u stvari, u najčistijem smislu, u spasenje samo kroz dela. Oni priznaju da im je u izvesnoj meri Bog potreban. Ali istovremeno smatraju da jedan deo moraju da učine sami. Veruju u mešavinu. U knizi Odabrane poruke I, str. 353. stoji: "Neki smatraju da su predali sebe Bogu, pa ipak se u velikoj meri oslanjaju na sebe. Postoje iskrene duše koje se oslanjaju delimično na Boga, a delimično na sebe. Oni ne gledaju na Boga da bi ih on držao svojom silom, nego se uzdaju da će ih on primiti zato što straže protiv iskušenja i izvršavaju određene dužnosti. Takvom verom ne postiže se pobeda. Osobe koje tako čine bespotrebno se muče. Njihove duše su u stalnom ropstvu i oni neće naći odmora dok ne polože svoj teret pred Isusove noge". Shvatate li šta je to? sinkretizam. Još uvek robovanje u Vavilonu. Duhovni blud.

Artur Spalding, u svojoj knjizi kaže: "Mnogi od onih koji tvrde da su hrišćani veruju da se moraju boriti da bi bili dobri i da bi činili dobra dela, a kad oni učine ono što mogu, Hristos će im doći u pomoć i učiniće ostalo. U ovom pometenom verovanju o spasenju (opet Vavilon) delimično delima, a delimično silom koja deluje izvana, nalaze svoj oslonac." (Captains of the Hosts, p. 601)

Moguće je ako se toliko trudimo da budemo dobri, da postanemo gori. Moguće je da toliko gledamo sebe u ogledalu, da počnemo sve više i više da ličimo na sebe. "Ne smemo gledati na sebe. Što više posmatramo svoju nesavršenost, manje snage imamo da je nadvladamo". (R&H 14. I 1890) "Svako će voditi tešku borbu za pobedu nad grehom u svom srcu. Povremeno je to veoma bolan i obeshrabrujući posao: zato što, dok gledamo

nedostatke u našem karakteru, zadržavamo se na njima, umesto da gledamo u Isusa i obučemo haljinu njegove pravde". (9T p.182.183)

Ipak , koliki od nas smatramo da je sav smisao hrišćanskog života da se trudimo da držimo zapovesti, umesto da upravljamo svoj trud ka izvoru poslušnosti, ka poznavanju Isusa, kojeg treba iz dana u dan da prihvatamo, da bi On mogao živeti svoj život u nama.

Pretpostavljam da ste već čuli priču o čoveku koji je pao u bunar. Zaglibljen u blato, dole, na dnu bunara, on upravlja svoj pogled gore, ali ne može da izađe. Bespomoćan je. Tim putem prolazi Buda, pogleda bunar i kaže: "Ako izađeš naučiću te kako da ne padneš u drugi bunar". A čovek odgovara: "Hvala".

On nastavlja da se bori da izađe, a putem prolazi Konfučije. I ovaj pogleda u bunar i kaže: "Da si slušao moju nauku, ti ne bi ni pao u bunar." A čovek odgovara: "Hvala". Konfučije nastavlja svojim putem.

Nekako u to vreme, i Isus Hristos prolazi pored bunara. Pogleda dole, spusti se u bunar, uhvati čoveka, izvuče ga iz bunara i nastavi da hoda s njim.

U tome je razlika. Hrišćanska religija zasnovana je na činjenici da je čoveku potreban Spasitelj. Ne može se sam spasti. Potpuno je беспомоћан. Ipak, iznenađujuće je koliko se mnogobožačkog učenja uvuklo u hrišćansku religiju. Danas postoje čitave verske zajednice utemeljenje na zamisli da čovek u sebi ima sposobnosti da se sam spase. Ljudskom srcu godi ta misao. Takvo je verovanje sama suština Vavilona.

Setimo se Navuhodonosora. On je bio car Vavilona. Mora se priznati da je to bio veliki čovek kad je bio u stanju da pobedi celi tadašnji civilizovani svet. To danas nikome ne polazi za rukom. Jedne noći on je usnio neobičan san, a Danilo je došao i objasnio mu ga. Rekao je Navuhodonosoru da san predskazuje božanski sud koji će doći. Ali umesto da se pokaje i pođe na kolena, Navuhodonosor nastavlja da služi sebi. On odlazi na terasu i gleda svoje viseće vrtove, koji su postali jedno od svetskih čuda. Posmatra grad koji je izgradio - zlatni grad u zlatnom dobu i kaže: "Nije li to Vavilon veliki što ga ja sazidah?" (Danilo 4,30)

Ne budi prestrog prema Navuhodonosoru. Da li si ikad rekao ili pomislio u sebi: "Nije li to divna kuća koju sam ja sagradio? Nisu li to divna kola što sam ja kupio? Nisu li divni prihodi koje sam ja zaradio? Nije li to divna propoved koju sam ja održao? Nije li to visoki cilj koji sam ja postigao? Zar nije divno to lice koje gledam u ogledalu? Ne moram biti Navuhodonosor da bih služio sebi na isti način kao što je to ovaj car činio.

Navuhodonosor je bio žrtva službe sebi. Jednoga dana, kao što je i bilo prorečeno, razum ga je napustio. Bio je odbačen od društva ljudi. Proveo je mnoge dane u poljima. Nebeska rosa padala je na njegovu bradu. Sedam godina je lutao. Nokti su mu narasli kao kandže u orla. Kosa mu je porasla, i jeo je travu kao goveda. Konačno, posle sedam godina došao je sebi. Kao da se povratio iz kakvog sna. Vratio mu se razum. Pogledao je ka nebu,

ali umesto da proklinje ime Božije, šta je učinio? Počeo je da slavi i hvali Boga i da mu odaje čast. Jedna od najveličanstvenijih molitvi u celoj Bibliji je upravo molitva ovoj jadnog neznabožačkog cara, u polju. Nalazimo je u sledećim stihovima.

"Ali poslije toga vremena ja Navuhodonosor podigoh oči svoje k nebu, i um moj vrati mi se, i blagoslovih Višnjega, i hvalih i slavih onoga koji živi dovek, čija je vlast vlast večna i čije je carstvo od kolena do kolena: i svi stanovnici zemaljski ništa nisu prema Njemu, i radi što hoće s vojskom nebeskom i sa stanovnicima zemaljskim, i nema nikoga da bi mu ruku ustavio i rekao mu: šta radiš? U to vreme um moj vrati mi se, i na slavu carstva mojega vrati mi se veličanstvo moje i svetlost moja; i dvorani moji i knezovi moji potražiše me, i utvrdih se u carstvu svom, i doda mi se više veličanstva". (Danilo 4, 34-37)

Ali primetimo ko sada dobija hvalu i čast za njegovo carstvo. "Sada ja Navuhodonosor hvalim, uzvišujem i slavim cara nebeskoga, čija su sva dela istina i čiji su putovi pravedni i koji može oboriti one koji hode ponosito". (Danilo 4,37)

Kakvo svedočanstvo od jednog jadnog, neznabožačkog cara! A kada je veliki Bog neba mogao dosegnuti život Navuhodonosora, vavilonskog cara, i dovesti ga do iskustva potpunog predanja, onda isti Bog može da učini to isto za nas danas.

Hvala Bogu za njegovu moć da nas oslobodi od ropstva Vavilona i svega što ono podrazumeva i što nas može dovesti na kolena. Da mu kao Navuhodonosor odamo hvalu i čast - oslobođeni od službe i proslavljanja sebe. Oslobođeni od pokušaja da se na bilo koji način sami spasemo. Da služimo Njemu, Tvorcu, Caru Neba.

NEMA MIRA BEZBOŽNICIMA

Poznata je izreka "nema mira bezbožnicima". Ali, ponekad, nema mira ni "pravednicima", odnosno onima koji imaju svoju pravdu, a to je ono što ćemo zapaziti dok proučavamo vest trećeg anđela. Nalazimo je u (Otkrvenju 14,9-13). "I treći anđeo za njim ide govoreći glasom velikim: "Ko se god pokloni zveri i ikoni njezinoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gnjeva Božjega, koje je nepomešano utočeno u čašu gnjeva njegova, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetima i pred Jagnjetom. I dim mučenja njihova izlaziće va vek veka; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zveri i ikoni njezinoj, i koji primaju žig imena njezina. Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu". I čuh glas s neba gde mi govori: "Napiši, blago mrtvima koji umiru u Gospodu od sad. Govori Duh: "da počinu od trudova svojih; jer dela njihova idu za njima".

Podsećam vas da posmatramo duhovni, iskustveni aspekt ovih vesti a ne samo njihovo istorijsko i proročko značenje. Pokušavamo da u ovim vestima nađemo iskustvo sa Isusom, da bismo bolje razumeli jedinstveni zadatak koji ima naša crkva u ovo vreme, da objavi vest trećeg Ilije svetu. Nastavimo da pratimo zajedničke niti koje smo pronašli u prethodne dve vesti - opomenu protiv služenja sebi i poziv da se klanjamo Bogu umesto sebi.

Na samom posletku vremena, vest trećeg anđela treba da se objavi velikom silom. "Vreme probe se nalazi upravo pred nama, jer je glasna vika trećeg anđela već počela otkrivanjem pravde Isusa Hrista, Otkupitelja koji oprašta grehe. To je početak svetlosti anđela čija će slava ispuniti svu zemlju". (R&H 22. novembar 1892.) "Sve sile su date u Njegove (Isusove) ruke, da bi mogao podeliti bogate darove ljudima, pružajući neprocenjivi dar svoje pravde bespomoćnom ljudskom biću. To je vest koju Bog traži da objavimo svetu. To je vest trećeg anđela koja treba da se objavi velikim glasom i biće propraćena izlivanjem Njegovog duha u velikoj meri". (TM, p. 92) I konačno: "Vest o Hristovoj pravdi treba da se objavi sa jednog na drugi kraj Zemlje, da bi se pripremio put Gospodu. To je slava Božja, kojom se završava rad trećeg anđela". (6T, p. 19) Dakle *početak* glasne vike trećeg anđela, njen *sadržaj* i kraj, sve se odnosi na Hristovu pravdu. Slavna istina kako ta Njegova pravda može postati naša, obasjaće krajeve zemaljske pred sam Isusov dolazak. Imajući to na umu, pokušajmo da otkrijemo duhovne istine u neobičnim rečima trećeg anđela: "I ako se ko pokloni zveri i ikoni njezinoj i primi žig", itd.

Postoje dve teme koje su izuzetno važna za svet koji propada. Prva je opravdanje kroz veru, a druga je Hristova pravda. (Vidi: EGV, SDA BC 7, p. 964) Ove dve teme su neki iz naše crkve visoko uzdigli u poslednje dve decenije prošlog veka. Opravdanje kroz veru i Hristova pravda.

U novije vreme neki od nas su ovo ozbiljno pretraživali da vidimo kako su ova dva izraza upotrebljena u nadahnutim spisima koje je Bog dao našoj crkvi. Otkrili smo da izraz "*opravdanje kroz veru*" uvek znači upravo to. Izraz "*Hristova pravda*" koristi se na dva različita načina - jedan od njih odnosi se na opravdanje verom, a drugi na posvećenje, delo koje Bog čini *u* nama. Dakle, ako ove dve teme treba da se objave svetu kome preti propast, onda dolazimo do zaključka da poslednja vest opomene trećeg Ilije obuhvata i delo koje Bog čini *za* nas i delo koje Bog čini *u* nama. Ova Božja dela primaju se jedino verom - prihvatanjem Njegovog oprostjenja i njegove sile. To sačinjava vest trećeg anđela.

Kad se govori o zveri, spomenutoj u vesti trećeg anđela, postoje bar četiri glavne stvari koje treba da imamo na umu. Pre svega, to je sama zver. Drugo, to je ikona zverina. Treće, žig zveri, i konačno, iako se to ne spominje posebno u vesti trećeg anđela, već u jednom poglavlju pre i jednom poglavlju kasnije - broj imena zverinog.

Ne treba da raspravljamo o tome šta zver predstavlja istorijski i politički. U Otkrivenju 13. poglavlju i Danilu u 7. poglavlju postoji bar deset obeležja po kojima možemo otkriti koja je to sila koju predstavlja zver. Objašnjenje ove reči ne dobija se samo po nekom posebnom ključu, kao što je broj (666) ili bilo čemu drugom. Ono se bazira na celom skupu znakova za prepoznavanje. Ali, recimo samo ovoliko. Zver predstavlja oblik službe sebi. Ako postoji nešto gore nego kad jedna osoba služi sebi, i ako ima nešto gore, to je kad dva *miliona* ljudi služe sebi. A ako postoji nešto gore od toga to je *organizovana* služba sebi. Zato, ako ti je uopšte poznato šta je zver u istorijskom i proročkom smislu, tada znaš da je to sistem u kome milioni organizovano služe sebi - sistem u kome su dela osnov spasenja. U Bibliji se služba sebi naziva hulom.

Ali zar moraš postati deo ovog ogromnog, organizovanog sistema, koji ima svoje podanike širom sveta, da bi služio sebi? Da li je moguće biti vernik "crkve ostatka" a ipak služiti sebi? Bilo bi mudro da prestanemo da gledamo one koji su "napolju", za koje smatramo da sebi služe, a da počnemo s istraživanjem od svoje kuće. Onaj ko nema dovoljno vremena da se druži svakoga dana sa Bogom, žrtva je službe sebi, bez obzira kojoj crkvi pripada. Ako nemaš dovoljno vremena da svakodnevno ideš na kolena pred Božjom rečju, tada živiš život dela, a ne život vere. Služiš sebi. Zar nije žalosno postati u praksi žrtva onog istog protiv čega se u teoriji boriš?

Razmotrimo sada žig zverin. Kad se spomene žig, obično mislimo da se to odnosi na dan koji svetkujemo. U našem istorijskom i proročkom tumačenju, kaže se: "Svetlost koju

smo primili kroz vest trećeg anđela je prava svetlost. Žig zverin je upravo ono što je I prorečeno da će biti. O ovom predmetu još nije sve jasno, niti će moći sve da se razume dok se ne odvijaju rolne; ali u našem svetu mora da se izvrši najsvečaniji zadatak". (6T, p. 17) Zar ovo ne zvuči kao da, osim onoga što smo obično podrazumevali kao žig zverin, ima još nešto što bi o njemu trebalo da se shvati?

Mogu li nešto više da kažem o tome? Žig zverin je više od dana u koji se ide u crkvu. Prihvataš li ovu činjenicu? U stvari, pečat Božji, za koji znamo da stoji nasuprot žiga zverinog, je više nego samo svetkovanje subote. Tako je žig zverin nešto više od samog odlaska u crkvu nedeljom. Ovi dani mogu postati simboli za dela ili veru. Prvi dan sedmice predstavlja spasenje delima; sedmi dan sedmice predstavlja spasenje kroz veru. Zašto? Jer Bog nikad nije promenio dan za svetkovanje. Sedmi dan je uvek bio njegov dan za svetkovanje u čast stvaranja. Đavolska je namera bila da se taj dan promeni. Ljudi su se samo saglasili sa đavolskom idejom. A kada čovek pokušava da promeni Boga, to je vrhunac hule.

Tako je nedelja u istoriji postala dokaz, ili primer kako čovek pokušava da učini ono što može da uradi samo Bog. Ali subota je rođendan sveta. Ni sam Bog ne može da promeni taj dan - niko ne može da promeni rođendan naše planete.

Kada jedna osoba danas prihvati subotu kao od Boga izabran dan za bogoslužjenje, na taj način priznaje da je samo stvorenje a Bog je Tvorac. Takva osoba priznaje da čovek nema prava niti autoriteta da menja ono što je Bog dao. To je razlog što tvrdimo da je nedelja postala pokazatelj ili simbol čovekovih dela, dok je subota simbol vere u Boga.

Ovde se radi o još nečem, a ne samo o danu koji svetkujemo. Da li je moguće da neko bude svetkovatelj subote, a da drži nedelju - da ide u crkvu subotom, a da ipak veruje u spasenje delima? Da li može neko da svetkuje nedelju, a ipak da pripada suboti - svetkuje nedelju jer još nije razumeo šta je Božja volja, ali veruje da će se spasti samo verom u Isusa? A šta da kažemo za one koji svetkuju nedelju i drže se nedelje? To je najstrašnije! Zar ne želiš da budeš svetkovatelj subote, da služiš Bogu u njegov sveti dan ali i da razumeš da spasenje dolazi samo kroz veru u Isusa?

A sada o "imenu" i "broju". O tome nam govori Otkrivenje 13,17. Razlog što i ovo dodajemo proučavanju je što u petnaestom poglavlju nalazimo grupu spasenih na moru koje je poput stakla, koje peva pesmu. Njihova pesma je pesma pobede nad zveri i ikonom njenom, žigom, i *brojem* njenog *imena*. Možeš li da zamisliš tu grupu koja stoji i peva, i dok pevaju svoju pesmu pobede nad zveri, njenom ikonom i žigom, jedan od ljudi zastaje s pevanjem. Okreće se čoveku koji stoji pored njega i kaže: "Izvini, da li ti znaš šta je to zver i ta ikona i taj žig i broj imena njezina o kome pevamo?"

Čovek mu odgovara: "Ne uznemiravaj me. Vidiš da pevam. Ni ja ne znam šta je to, ali uživam u pesmi". Ne ovo ne priliči velikom Bogu neba. Ljudi koji će pevati pesmu pobeđe, pevaće svesni nečega što se dogodilo, što su iskusili kroz milost Božiju.

Šta su "ime" i "broj"? Odavno znamo, kao što smo gledali na šemama i slikama, da se ovo ime očigledno odnosi na bogohulni naslov na latinskom jeziku koji pokazuje na čoveka umesto na Boga - VICARIVS FILII DEI. Ali, zar neko mora biti vođa jedne crkve, sedeti negde na prestolu sa natpisom na kapi, da bi se kvalifikovao kao zver? Moguće je kvalifikovati se za "666" čak i ako je član crkve ostatka.

Ako se vratimo na sam početak, otkrićemo da je đavo kod drveta imao tri glavna područja prevare. Posmatrajmo Adama i Evu u vrtu. Eva sama šeta i započinje razgovor sa zmijom. Čudi se zmiji koja govori. A zmija kaže, u suštini sledeće: "Bila sam samo nemo stvorenje dok nisam jela od ovog voća. Onda sam iznenada dobila sposobnost da govorim. Ali, ako ti, koja već govoriš, jedeš rod sa ovog drveta, znaš šta će ti se dogoditi? Postaćeš kao Bog!"

Od tri glavne laži koje su izgovorene u vrtu, dve bismo mogli nazvati doktrinalnim, a treća je pitanje iskustva. Prva je - ne morate slušati Boga. Uzmite slobodno i jedite. Druga je ako budete neposlušni i prekršite njegove zapovesti, kazna neće biti onakva kao što je Bog rekao. Nećete zaista umreti. Dve doktrinalne neistine: ne morate slušati Božje zapovesti i nećete zaista umreti. A treću je trebalo tek da iskuse - bićete kao bogovi. Postaćete sami svoji bogovi. Oduvek je to bila đavolska prevara vekovima se sotona trudi da navede ljude da sami sebi budu bogovi. Zmija je to započela kod drveta i do danas to isto ponavlja - ostvaruje svoju nameru, na isti način, sa istim lažima.

U naše vreme, ekumenisti će se okupiti i reći: "Oko čega se u stvari svađamo? samo gubimo vreme. Sedimo i pronađimo šta nam je zajedničko. A onda se ujedinito u onome što nam je zajedničko, umesto da se svađamo zbog razlika". I tako će otkriti tri zajednička učenja. Prvo će se odnositi na pitanje da li treba ili ne treba biti poslušan jednoj od Božijih zapovesti? Drugo će se odnositi na pitanje da li čovek zaista prestaje da postoji kad umre? Treće, sakriveno u prva dva: možeš biti sam sebi Bog?

Biće veoma dramatično na samom kraju vremena, kad ljudi koji su *teoretski* znali sve o žigu zverinom, o broju i o okolini zverinnoj, i oslanjali se na to što znaju, shvate da se mora imati nešto više od znanja da bi se ostalo na Božjoj strani.

Biće onih koji će se iznenaditi kad otkriju da su, pod pritiskom odbacili sve što su ikada znali, iako su poznavali znakove i obeležje kraja. Do toga će doći zato što se mora imati nešto više od samog teoretskog shvatanja istine, da bi se izdržalo do kraja.

Hajde sad da pogledamo ikonu zveri. Ovo što sledi je zasnovano na poslednjem delu 13. poglavlja Otkrivenja. Zver odlazi u ropstvo, dobija smrtnu ranu, a potom smrtna rana biva

isceljena. Ono što možemo zapaziti u vezi sa zveri je da je drugačija od svih sila koje su oko nje. Ona je kombinacija religioznog i političkog sistema. Istoričari je nazivaju religiopolitička sila. Ali ona kao da se polako gubi sa scene i dolazi druga sila za koju smo razumeli da je protestantska Amerika. Ona uspostavlja ikonu, lik ili kopiju zveri koja je takođe religiopolitička sila. Molim vas nemojte se izgubiti ovde. Ovo je najvažnije. U Velikoj borbi, kada se govori o opisu ikone zveri, lepo stoji napisano na 445 strani: Kada vodeće crkve Sjedinjenih država budu ujedinjene oko tačaka verovanja koje su im zajedničke, uticaće na državu da primeni njihove zakone i podrži njihove institucije, i tada će protestantska Amerija načiniti ikonu, lik rimske hijerarhije, tako da će sigurna posledica biti primena građanskih zakona i kazni na onima koji drugačije misle. Evo ga i konačni dokaz na 449. strani iste knjige. "Ali upravo time što crkve pomoću svetovne vlasti hoće da primoraju ljude na vršenje verskih dužnosti, one samo čine ikonu zveri." Dakle ikona zverina je primoravanje na verske dužnosti ljudskom silom.

Pokušajmo ovo da primenimo na sebe. Da li smo ikad nastojali u svom životu da verske dužnosti izvršimo ljudskom silom? Da li si već pokušao da odlukama i zaključcima primoraš sebe na vernost na početku jedne godine? Opravdanje kroz odluke. Čovekova priroda teži da psihološkim i humanističkim trikovima pokuša i prisili sebe na poslušnost. Ikona zverina je kombinacija teorijske vere u Boga i nastojanja ka poslušnosti kroz ljudske napore. Ali, Božja sila + ljudska sila = nikakva sila.

Napor da se spasenje zaradi delima neminovno vodi čoveka da se sam odupire sili greha. Kad se uvere da ne mogu držati zakon, ljudi postavljaju nova pravila i propise koji će ih primorati na poslušnost. Sve ovo odvraća čovekove misli od Boga na sebe.

Jedno od najbitnijih obeležja zveri je korišćenje prisile. Uvek je tako bilo i uvek će biti. Silom! Ako ja prisiljavam sebe na poslušnost, i mislim da ću poslušnošću zaraditi spasenje i tako i živim, onda sam žrtva ikone zverine.

"Religija puna ceremonija i spoljašnjeg sjaja privlačna je za preporođeno srce. Hiljade onih koji nemaju živog iskustva sa Hristom biće zavedeni da prihvate obličje pobožnosti koje je bez ikakve sile. Takva religija je upravo ono što mnogi žele". (GC, p. 459) Mnogi ljudi u svetu kažu: "Postoji li nešto čime ću da zaradim ulazak u nebo? Recite mi, i ja ću to učiniti. Postoji li još nešto? Dobro! I to ću učiniti!" Mnogi su sasvim zadovoljni ako mogu da učine nešto da bi zaslužili život večni. To je upravo religija kakvu mase žele. Zato će zver i dobiti tako mnogo sledbenika. Ako želim da zadobijem mase da dođu, slušaju i slede moje savete, treba da im preporučim ceremonije. Treba da im kažem šta da urade, šta da obavljaju, ali kada se Isus stvarno uzdigne, kada se naglašava suština Isusovog učenja - predanje srca - mase odlaze. To se dogodilo i u Isusovo vreme. Mnoštvo je uživalo u hlebu, ali kada je Isus počeo da govori o iskustvu predanja, o jedenju njegovog tela i pijenju njegove krvi, ljudi su

počeli da ga napuštaju. Konačno, toliko ih je mnogo otišlo da je Isus pogledao u dvanaestoricu učenika i pitao: "Hoćete li i vi otići?" A oni su odgovorili: "Ne znamo kuda bismo išli".

"Neki smatraju da su sebe predali Bogu, pa ipak se u velikoj meri oslanjaju na sebe, postoje iskrene duše koje se oslanjaju delimično na Boga, a delimično na sebe. Oni ne gledaju na Boga da bi ih On držao svojom silom, nego se uzdaju da će ih On primiti zato što straže protiv iskušenja i izvršavaju određene dužnosti. Takvom verom ne postiže se pobeda. Osobe koje tako čine bespotrebno se muče. Njihove duše su u stalnom ropstvu i oni neće naći odmora dok ne polože svoj teret pred Isusove noge." (1SM, p. 353)

Tako dolazimo do desetog i jedanaestog stiha u Otkrivenju 14. poglavlja. Neki od nas smo ranije smatrali da je te stihove teško objasniti, i najviše bismo voleli da smo ih mogli jednostavno preskočiti. Ali pročitajmo ih još jednom: "I on će piti od vina gnjeva Božijega, koje je nepomešano utočeno u čašu gnjeva njegovog, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetim i pred Jagnjetom. I dim mučenja njihova izlaziće va vek vekova; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zveri i ikoni njezinoj".

Da li ste ikad uočili šta se događa kad se osoba koja služi sebi nađe u društvu Božjeg čoveka? Da li ste čitali šta se događalo u Isusovom životu kad se nalazio oči u oči sa zlim duhovima? Šta su oni govorili? čitajmo o tome u Mateju 8,29: "Šta je tebi do nas, Isuse, Sine Bbožiji? Zar si došao ovamo prije vremena da mučiš nas?" Onaj koji je žrtva službe sebi, muči se u Isusovom prisustvu.

Ako dve osobe žive u jednom domu, i jedna od njih je religiozna, ali samo ispunjava formu, dok je druga duhovna, i zna šta znači imati zajednicu s Bogom, jedna od ove dve osobe osećaće se neugodno. Da li znaš koja? Ona koja je samo religiozna, pošto se onaj ko se oslanja na sebe muči u prisustvu svetih anđela i u prisustvu Jagnjeta. Postoje porodice danas koje se raspadaju, ni iz kog drugog razloga, nego upravo zato što je došlo na nas vreme velikog rešetanja i jedan član porodice odlazi na jednu stranu, a drugi na drugu. Što duže traje vreme rešetanja i što se glasnije objavljuje vest trećeg Ilije, ovo će dolaziti do sve većeg izražaja.

Konačno, ključni deo jedanaestog stiha: "I neće imati mira dan i noć". Mi ne kažemo da se to ne odnosi na jezero ognjeno i na kraj sveta. Ali, da li ste ikad приметili u svom životu, ili u životu drugih koji služe sebi i vlastitim interesima, koji stalno beže od Boga, da ne mogu mirno sedeti? Oni nemaju mira. Stalno su nemirni, zbunjeni, uvek traže nešto što će im zaokupiti vreme i pažnju da ne bi morali da razmišljaju. Koji služe sebi, zaista nemaju mira dan i noć.

Ovde treba istaći činjenicu da u grčkom originalu izraz "neće imati mira" stoji u sadašnjem vremenu: "Nemaju mira dan i noć koji se poklanjaju zveri i ikoni njezinoj ..." Pitam

se, kad se ljudi posle hiljadu godina nađu u jezeru ognjenom, da li će još, tamo u plamenu, služiti zveri? Ne oni će huliti i proklinjati zver zbog onog što je učinila da se oni tamo nađu. Dakle, značajno je ono što se sada događa. Oni nemaju mira. Nemam mira ako još nisam otkrio šta znači služiti Bogu. Bezuspešno pokušavam da živim dobrim životom, trudim se da učinim svoj život boljim, borim se da budem dovoljno dobar da bih "zaslužio" nebo sopstvenim snagama i naporima, nemam mira.

Kraj ove vesti kaže da onaj koji umire u Gospodu počiva od trudova svojih, a dela njegova idu za njim. Isus te poziva da danas počivaš od svojih napora - da se razapneš s Njim, da umreš sebi i klanjanju svome ja. Narod Ilije će na samom kraju razumeti da je pozvan da u Isusu nađe odmor, ne samo kad je u pitanju nada o odlasku na nebo, već isto tako i kad se radi o poslušnosti i sadašnjem životu. Poziv i danas važi: "Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti." (Matej 11,28) Mogu da biram, ili da nemam mira dan i noć, ili da već danas imam odmor u Isusu. Sve to je objavljeno u vesti trećeg anđela.

BOG ĆE BITI OPRAVDAN

U Otkrivenju 14,5. nalazimo opis jedne grupe spasenih, koja broji 144000. "I u njihovim ustima ne nađe se prevara, jer su bez mane pred prestolom božijim" Grčka reč za prevaru, u stvari, znači "udica", "ribarski mamac", "varalica". Dakle, govoreći o grupi koja je pred prestolom, bez krivice tekst kaže da se u njihovim ustima ne nađe "varalica za ribe". šta to u stvari znači?

Ne razumem se baš mnogo u pecanje. Prvi i poslednji put išao sam na pecanje sa grupom studenata, svojih drugova sa akademije. Dali su mi pecaljku, koja je odlično radila i ja sam se divno zabavljao zabacujući udicu daleko u reku, da vidim koliko daleko prema drugoj obali mogu da je dobacim, a zatim sam je ponovo namotavao.

Uhvatio sam jednu ribu, sasvim slučajno, ali bilo mi je tako žao nje, da sam je morao vratiti natrag u reku. Rođen sam mekog srca. Ali tom prilikom naučio sam o pecanju sledeće: "U samom centru ribarskog mamca je udica. Spolja ima nešto što riba voli, ali iznutra je ono što ne voli. To je nešto što izgleda spolja dobro, ali iznutra je loše".

Ali, će i ljudi koji će se jednom naći pred prestolom Božijim, biti bez krivice, bez prevare, bez "mamca" - to su oni koji su isti, i spolja i iznutra. Ti ljudi nisu žrtve obličja pobožnosti, ili spasenja kroz dela. Oni dobro izgledaju spolja zato što *jesu* dobri iznutra.

Veoma je tesna veza između Božjeg suda i suđenja Njegovom narodu. Ako Božji narod ima mamac u svojim ustima, ako je to narod "prevare", onda je i Bog prevara. Nebeski sud koji se vrši pre drugog dolaska, mnogo je više od samog pregledanja nebeskih knjiga, da bi se pokazalo ko može da bude spašen, a ko će biti izgubljen. To je čas suda Njegovog, Božijeg suda.

Bog je optužen, i njemu se sudi. Bog se ispituje. "Bojte se bojte Boga i podajte mu slavu; jer dođe čas suda njegova". (Otkrivenje 14,7) Vrlo je tesna veza između Božjeg suda i suda njegovom narodu.

U ovom prizoru nebeskog suda, gde je Bog optužen, postoji onaj koji optužuje. O njemu govori Otkrivenje 12. poglavlje. To je aždaja - ta stara zmija, nazvana đavo koja iznosi mnoge opušbe. Od samog početka, jedna od sotoninih najvećih optužbi je da Bog nije ljubav. Druga njegova opušba je da Bog ne može oprostiti grešniku. Večna je istina da Bog ne može oprostiti greh; ali, zahvaljujući krstu, Bog može oprostiti grešnicima. A Biblija ide tako daleko da to naziva opraštanjem greha.

Đavo zna da je Bog pravda - da je celokupna njegova vladavina u stvari vladavina pravde. Zna, da je Bog učinio nešto protiv vlastitog karaktera pravde, Njegova bi vladavina pala. Ono što đavo ne razume je ljubav Božja, koja je načinila plan još pre postanja sveta, po kome se može oprostiti grešnicima, a da se ipak ispuni pravda. Sotona je mislio da je saterao Boga u ugao. Ili grešnicima ne može biti oprošteno i čovek će propasti, ili svim grešnicima mora biti oprošteno. Na taj način Božja vladavina bi pala, a sotona i njegovi anđeli bi preuzeli kontrolu.

Ali krst je zauvek oborio ovu zamku. Kada je Isus povikao "svrši se", đavo je znao da je njegova sudbina zapečaćena. Znao je da je s njim svršeno, i sve što mu je preostalo je da zadobije što više onih koji će stradati i biti uništen s njim.

Sledeća optužba koju neprijatelj iznosi protiv Boga je da, ako grešniku može da bude oprošteno, Božji zakon se ne može držati." To je i razlog što će sotona biti takođe gnevan na one koji će na samom kraju vremena držati Božje zapovesti (Otkrivenje 12,17). Sotona je tvrdio da je ljudima nemoguće da drže Božije zapovesti. "Nemojmo zaboraviti ko iznosi ovu tvrdnju! Bilo ko da danas tvrdi kako je nemoguće da ljudi budu poslušni Božijim zapovestima, taj samo ponavlja ono što je sotona prvi tvrdio.

"Istina je, vlastitom snagom ne možemo biti poslušni. Ali Hristos je došao u ljudskom obličju i svojom savršenom poslušnošću dokazao da čovek, ujedinen s Bogom, može biti poslušan svakoj Božjoj zapovesti. Kad duša primi Hrista, tada dobija snagu da živi Hristovim životom". (COL, p. 314)

Od Golgote, sotonina optužba da ljudi ne mogu biti poslušni Božijim zapovestima, glavna je tema optužbe protiv Boga. To je pitanje koje Isusovim životom nije dobilo potpuni odgovor; na ovu optužbu mora da odgovori i Božji narod. (Vidi Otkrivenje 14,12) A upravo to je i područje teških diskusija u sadašnjem adventističkom svetu. Ako ustaneš da propovedaš o završetku Hristovog dela, o ceni koja je već plaćena, i kako je naše spasenje osigurano zahvaljujući krstu, čućeš svuda "amin" i "slava Gospodu". Ali, ako, pred istim slušaocima govoriš o upotrebi Božje sile za pobedu nad grehom, o poslušnosti i pobedi, nastaće neobična tišina.

Želim da vas podsetim, ako čovek ne postigne više nego što kao čovek može, propao je. Mi moramo postići mnogo više nego što sami možemo, inače nikad nećemo iskusiti šta znači biti pobednik. Zar nije tako? Da je Petar postigao najbolje što je sam mogao, pokušavajući da hoda po vodi one noći sigurno bi potonuo. Ali, Hristovom milošću i silom, kao i njegovom prisutnošću u času potrebe, Petar je hodao po vodi. Činio je ono što sam nije mogao postići. Ako je sve što ja postizem najbolje što mogu, sam kao ljudsko biće u ovom svetu greha, nikad neću izvršiti udeo u planu koji Bog ima za mene. Moram da postignem

više nego što sam mogu. Moram postići ono što samo Hristova milost može da učini za mene, u mom životu.

U ovom poslednjem naraštaju, kad ceo svemir gleda na nas a greh postiže svoj vrhunac, Isus će imati narod bez udice, bez prevare, bez krivice i mrlje pred prestolom Božijim. A ti možeš biti jedan od njih, kao deo trećeg Ilije.

"Oh", kažem ti, "Nikad nećemo postići da budemo sasvim bez greha". No, o tome uopšte ne razgovaramo. Ne zaglibljujemo se u teološku raspravu koliko možemo biti bezgrešni. Nemojmo govortiti o grešnoj prirodi, ni o vijugama u mozgu, ni o grešnom telu, niti bilo čemu takvom. Ne, mi govorimo da je moguće, silom Božjom postići da više ne činimo svesne grehe. Zar ne mislimo da je tako? Da li je to moguće? "U čovečanstvu se mora odraziti Božji lik. U savršenstvu karaktera njegovog naroda je čast Božja, čast Hristova". (DA, p. 671) Zar ovaj tekst ne otkriva da je Bog spreman za sud zahvaljujući svom narodu? Svakako da jeste.

Dakle, vidimo da je ovo vreme suda na kraju zemaljske istorije veoma značajno. To nije trenutak da se umanjuje Božiji ideal za njegovu decu izgovorima kao što je "učini najbolje što možeš".

"Sada, dok naš poglavar sveštencički vrši pomirenje za nas, mi treba da nastojimo da budemo savršeni u Hristu". (GC, p. 623) "Svi bi trebalo da steknu lično poznanje o položaju i delu našeg velikog Poglavara sveštencičkog; inače će im biti nemoguće da u ovom vremenu imaju pravu veru ili da zauzimaju položaj koji Bog želi da imaju". (Isto, p. 488) "Dok se na nebu vrši istražni sud i dok se gresi pokajanih vernih uklanjaju iz svetinjem, u Božijem narodu na zemlji mora da se obavi naročito delo čišćenja, odstanjivanje greha ... Kad ovo delo bude dovršeno, Hristovi sledbenici biće spremni za njegov dolazak". (isto, p. 425)

Kako je moguće da se grešnik očisti, da odbaci greh? Mi pouzdano znamo da nema mogućnosti - niti nade - osim kroz milost i silu Hristovu. Ovde je veoma zanimljivo uočiti razlog Hristovog posredničkog ili zastupničkog dela. Šta ove reči znače? Ja sam nekad smatrao da je zastupnik potreban samo onome ko se udaljio od Boga, onome koji treba da se pomiri sa Njim. Iznenadio sam se kad sam otkrio da Hristovo posredničko delo održava i bezgrešne svetove da ne padnu. Obratimo pažnju na to u sledećem tekstu: "Ista ruka koja je spasla ljudsku porodicu od propasti prouzrokovane sotoninim iskušenjem, sačuvala je od greha stanovnike drugih svetova". Ista moćna ruka koja pijanicu izvlači iz jarka i jednog dana će ga odvesti u nebo, je ruka koja čuva druge svetove od pada. "Hristos vrši službu Posrednika u prilog čoveka. Njegovim posredničkim delom se takođe održava poredak među nevidljivim svetovima". (MYP, p. 254)

Dakle kada govorimo o Hristu kao Poglavaru sveštencičkom, opisanom u Jevrejima poslanici, kad govorimo o Njemu kao našem zastupniku i posredniku, mi ne govorimo samo

o onom koji pokriva naše grehe u prošlosti; govorimo o velikom delu koje Bog čini, dajući nam silu da pobedimo. Ja želim da primim takvu pomoć, a ti?

Zastupnik pred prestolom ne samo da mi obezbeđuje opraštanje greha, nego mi obezbeđuje i potrebnu silu za danas i sutra, pomažući mi da dođem do pobeđe. Ovo je sastavni deo vesti trećeg anđela, sastavni deo suda. To je isto tako vest trećeg Ilije. Bog spreman izlazi na sud, a sud obuhvata i njegov narod. Ako treba odgovoriti na sotonine optužbe, onda i na ovu o držanju Božijeg zakona, Bog treba da odgovori.

Zašto bismo se plašili mogućnosti da budemo pobednici. Zašto bismo bili uznemireni pomišlju da Bog želi da dokaže da je u pravu kroz svoj narod? U vezi s tim koristi se reč - odbrana časti. Ali mi ne moramo ovde da je upotrebimo. Pitanje je: Da li je Bog u pravu ili nije? Da li je on istina ili laž? Da li je u stanju da izvrši ono što kaže, ili nije?

Možda je jedan od glavnih razloga što su ljudi uvek negodovali na ideju o pobedi taj što su u prošlosti uvek smatrali da njihova večna sudbina od toga zavisi. Sad se boje da bismo se mogli vratiti na ideju da spasenje dobijemo Hristovom krvlju i našim zaslugama. Ali ako stvarno verujemo da je naša večna sudbina osigurana ako nastavimo da prihvatamo Hristovu žrtvu na krstu, tada se možemo radovati na pomisao o pobedi. Samo legalista, koji još uvek pokušava na neki način da se sam spase, postaje uznemiren kada čuje šta Bog želi da učini kroz svoj narod, kad je u pitanju pobeđa, poslušnost i savlađivanje greha.

"Kad bi oni koji svoje greške skrivaju i opravdavaju mogli videti kako se sotona tome raduje, kako se ruga Hristu i svetima navodeći njihove postupke, požurili bi da priznaju svoje greha i odbace ih". (GC, p. 489) Šta se događa kad se izgovaram za svoje grehe i nedostatke? Sotona upire prst u Boga, ruga se Isusu i izruguje se svetim anđelima. A kad bih ja znao da se to događa, požurio bih da odbacim svoje grehe. Očigledno to bi bio veliki podsticaj, koji bi mi pomagao da mnogo potpunije odgovorim na Božiju ljubav.

Hoću da kažem da kroz Hristov posrednički posao - njegovo zalaganje za nas na sudu, kada se i sam Božji karakter ispituje i ceo svemir to posmatra, a jedna trećina nakadašnjih anđela upire prst i govori "to nije pravedno" - veoma je važno da li je Božiji narod potpuno predan prisutnosti i sili Božijoj, da bi đavolske optužbe bile srušene.

"On (Hristos) je Poglavar sveštenečki svoje crkve, i mora da obavi delo koje ne može da obavi niko drugi. Svojom milošću On može da sačuva svakog čoveka od greha." (ST, 14. februar 1900) U 1. Jovanovoj 1,7. jasno stoji: "Ako li u videlu hodimo, kao što je on sam u videlu, imamo zajednicu jedan s drugim i krv Isusa Hrista, Sina njegovog, čisti nas od svakog greha". U 9. stihu dodaje: "Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprost grehe naše, i očisti nas od svake nepravde." "Kao što je potrebno da nas Hristos otkupi svojom krvlju, isto je tako potrebno da nas održava svojim posredovanjem". (MS, p.73) Dakle, Hristos vrši dvostruko delo. Oni koji su *otkupljeni* Njegovom krvlju sada treba da se

održavaju Njegovom posredničkom službom. "Hristovo posredovanje za čoveka u nebeskoj svetinji isto je tako važno u planu spasenja kao i njegova smrt na krstu. Svojom smrću na krstu Hristos je otpočeo delo koje posle svog vaskrsenja otišao da dovrši na nebu. Mi moramo verom ući iza zavese ..." GC, p. 489)

Diskutovalo se između adventista i drugih protestanata po pitanju da li je delo pomirenja završeno na krstu. Da li ste već čuli za to? Ovi drugi su zauzimali stav da je otkupljenje završeno na krstu i svi koji ne prihvataju takav stav svrstani su pod jedan naziv "sektaši". Zato smo mi počeli da preispitujemo svoj stav o tom predmetu. Dr. Edvard Hepenštal u svojoj knjizi "Naš Prvosveštenik", jasno ističe, ako je pomirenje u svim njegovim vidovima završeno na krstu, onda od krsta na ovamo ne bi uopšte više bilo greha ni smrti!

Ako, pogledamo na analogiju sa starozavetnim pomirenjem, otkrićemo da dan godišnjeg očišćenja nije bio okončan prinošenjem žrtve. On se završavao tek kada je jarac za Azazela bio oteran u pustinju. Isto tako, iako je Hristova žrtva bila prinesena na krstu, primena onoga što se na krstu učinilo mora se nastaviti do konačnog svršetka greha, tuge, bolesti, patnje i smrti. To je jedini logičan zaključak. Dan očišćenja značio je mnogo više od samog oproštenja.

Hiljade ljudi danas pokazuju da je sve što žele - oproštenje. Hiljade ne žele da idu korak dalje, makar da teoretski prihvate, a da i ne govorimo o živom iskustvu - da Bog ima moć koja nam stoji na raspolaganju da bismo bili pobednici. Ali adventisti još uvek prihvataju ovaj dvostruki dar, i oba njegova dela su stvarnost. Iako se interesovanje za jedan, nažalost, gubi adventisti treba da ozbiljno i pažljivo razmatraju oba aspekta. Vest Ilije objavljuje više od optoštenja - ona daruje i pokajanje i promenu.

Do sada smo govorili o onome što je moguće, ali nije pošteno ako govorimo šta je moguće, ako ne kažemo i kako je to moguće. Kako se dolazi do pobede? Postoji samo jedan put.

Odgovor nalazimo u svetinji, gde Isus danas služi. Tamo je oltar za žrtve paljenice, koji nas podseća na Isusovu žrtvu, na krst, koji nam i omogućuje da uđemo u svetinju i nađemo mir s Bogom.

U prvom delu svetinje je sto sa hlebovima. To predstavlja Isusa - hleb žibota, Reč Božiju. Tu je i kadioni oltar koji se odnosi na Hristovu pravdu i molitve svetih. S druge strane je zlatni svećnjak, sa uljem i žiškama - a to predstavlja Svetog Duha i hrišćansko osvedočenje. Dakle, imamo metodologiju druženja s Bogom; proučavanje Božje Reči, molitva, hrišćansko svedočenje, Hristova pravda i Sveti Duh. A u toj svetinji su i deset zapovesti koje, kroz prisustvo i silu Isusovu mogu da se drže, ukoliko želimo da se u veri sjedinimo s Njim.

Mi nikada nećemo moći da opravdamo Boga, ali je činjenica da će se Bog opravdati kroz nas. Ne možemo postići cilj ako ga nismo ni postavili. Možda nam se zato kaže: "Borba protiv Božjeg zakona, koja je počela na Nebu, nastaviće se do svršetka vremena. Svaki čovek će biti isproban, celi svet će morati da se odluči za poslušnost ili neposlušnost". (DA, p. 763)

Ja sam zahvalan Bogu za našeg velikog Prvosveštenika. On ne samo da je Prvosveštenik, nego je i prošao nebesa u obličju čoveka kao što sam i ja. Zamisli Isusa sa ljudskim telom i krvlju kao što smo i mi. On je tamo u telu - i uvek će takav biti - zbog velike žrtve koju je učinio za čoveka. Postao je kao i mi zauvek. Danas On stoji tamo, u nebeskoj sudnici, i zastupa moj slučaj pred Ocem i celim svemirom na velikom Božjem sudu. U njega je oproštenje i sila koju daje grešniku. To treba da nas povede na kolena, Boga radi i nas radi. Odlučimo danas kao narod Ilije, da omogućimo Bogu da se Njegovo ime opravda kroz nas.

ŽIVETI BEZ GREHA

Kada se postavi pitanje: "Može li iko živeti bez greha", obično se dobije negativan odgovor ili veliki znak pitanja. Postoji jedna knjiga koja se može nabaviti u prodavnicama religiozne literature - "Kako živeti pobedonosnim hrišćanskim životom?", a autor se potpisuje kao "Nepoznati hrišćanin". Kad god se postavi pitanje: "Može li se živeti bez greha", obično se najpre raspravlja o tome da li je iko to postigao. Možda se zato i mučimo s ovim, jer ne možemo da se setimo nekoga ko je ikada u tome uspeo. Možda sam zato i počeo s ovakvim pitanjem.

U Otkrivenju 14,12. zapazili smo grupu ljudi koji žive pred drugi Hristov dolazak i stih kaže: imaju trpljenje i drže zapovesti Božje. U tekstu ne stoji da oni uče ili da samo veruju, ili da dokazuju potrebu držanja zapovesti. Tekst kaže da oni "drže". Dakle, za nas koji živimo danas, na kraju vremena, značajno je da proučavamo predmet o pobedi nad grehom.

Kad razgovaramo o pobedi nad grehom, ono o čemu ne govorimo je šta se događa sa grešnom prirodom. Niti raspravljamo o gresima kojih nismo svesni - to je područje za koje je zadužen Sveti Duh. Razgovarajmo o pobedi nad svesnim gresima. Imajmo na umu da "Nijedan od apostola ili proroka nikada nije je tvrdio da je bez greha. Ljudi koji su živeli najbliže Bogu, ljudi koji bi radije žrtvovali i svoj život nego da svesno učine greh, ljudi koji su bili počastvovani božanskom svetlošću i silom, priznavali su grešnost svoje prirode. Oni se nisu uzdali u telo, nisu tvrdili da imaju svoju pravdu, već su se u potpunosti oslanjali na pravdu Hristovu". (AA, p. 561)

Iako Jovan kaže da, ako tvrdimo da nemamo greha, sebe varamo, on isto tako izjavljuje: "Ovo vam pišem da ne grešite". (1Jovanova 2,1) Moguće je da čovek pobedi svesne grehe iako još ima svoju grešnu prirodu i čini u svom životu grehe kojih nije svestan.

Dakle, proučavajući o pobedi nad grehom, ograničimo razmišljanje na područje svesnog greha. Ne brinimo o ostalom, dokle god još imamo problema sa nadvladavanjem greha koje znamo.

Evo nekoliko dokaza da moramo prihvatiti nešto više nego što je oprostjenje - da, isto tako, moramo prihvatiti silu Hristovu. "Hristova pravda nije ogrtač koji treba da pokrije nepriznate i neodbačene grehe; to je princip života koji menja karakter i upravlja postupcima." (DA, p. 555, 556) Zar to nije nešto više od oprostjenja? "Niko ne može pokriti svoju dušu odećom Hristove pravde, dok istovremeno čini svesne grehe ili zanemaruje svoje dužnosti." (1SM, p. 366) "Ne sme se misliti da moć kušača predstavlja izgovor za nečije

pogrešne postupke. Sotona likuje kad čuje da se oni koji tvrde da su Hristovi sledbenici izgovaraju za nedostatke svog karaktera. Ti izgovori upravo vode na greh. Nema izgovora za greh. Sveti karakter i život sličan Hristovom dostupan je svakom detetu Božjem koje se kaje i veruje". (DA, p. 311)

"Ljubav ne dopušta Bogu da opravda greh. On ga nije opravdao sotoni; nije ga opravdao Adamu ili Kainu, niti će ga opravdati bilo kome drugom od sinova čovečijih. On neće olako preći preko naših greha ili nedostataka našeg karaktera. Bog očekuje od nas da pobedimo u Njegovo ime". (COL, p. 316) Da li su ovi tekstovi jasni? Znači, da je neko od nas hteo, već davno bi prihvatio neki od uobičajenih izgovora za grehe, pogreške i probleme, i osećao bi se mnogo ugodnije. Ali ne može se tako činiti i istovremeno se suočavati sa istinom u Božjoj reči. (Vidi Jevrejima 13,20.21) Ne spuštajmo principe Božje istine na nivo našeg ponašanja.

Može li da iko živi a da ne greši? Odgovor je: DA. Isus je to postigao. Prema Jevrejima 4,15 On je bio "U svemu iskušan, kao i mi, osim greha". U 1 Petrovoj 2,22 čitamo da On "greha ne učini, niti se nađe prevara u ustima njegovim". A Isus je sam rekao u Jovan 16,33. "Ne bojte se, jer ja nadvladah svet". To nije bila hvalisava izjava, jer Isus nije sebe uzdizao za ovu pobedu - on je dao slavu Ocu. (Vidi Matej 19,17)

Devetnaesto poglavlje evanđelja po Mateju govori nam o mladom čoveku koji je došao Isusu i rekao : "Učitelju blagi, kakvo ću dobro da učinim da imam život večni?" (stih 16) Zapazite ovde da je Isus prvo rekao: " Zašto mene zoveš blagim? Niko nije blag osim jednoga Boga". On je želeo da odmah bude jasno - i to nemojmo nikad zaboraviti - da je došao da svoj život živi kroz Očevu moć, ne kroz silu koju je imao u sebi. Zato je Isus i podsetio mladog čoveka, a podseća i nas danas, da je došao da pokaže nama kako da živimo.

Pobedonosni život koji je Isus vodio dok je bio ovde na zemlji je život koji i mi možemo živeti. Upozoreni smo da ne pokušavamo sa špekulacijama po pitanju Hristove prirode, ni na jedan od dva načina - niti da predstavljamo kako je bio rođen bez mogućnosti da pogreši, niti da tvrdimo kako nije mogao biti iskušan u svemu kao i mi. (Televizija, trke, problemi u porodici, kad je nije ni imao) Ne gubimo vreme na tome. Ali, mi isto tako znamo da Hristova ljudska priroda krajnje važan i divan predmet. Po čemu je divan? Po tome što shvatamo da je Isus živio kao čovek, a ne kao Bog. Iako je u sebi nosio božansku prirodu, On se nije služio svojom božanskom moći da bi živio pravedno. Rekao je: "Ja ne mogu činiti ništa sam od sebe". (Jovan 5,30) živio je oslanjajući se na jednu višu silu, a mi možemo živeti isto tako.

Meni se ne mora reći da u sebi nemam sile kojom bi mogao da pobedim greh. Uverio sam se u to mnogo puta. Ali ja treba da shvatim da sila koju je Isus dobijao odozgo stoji i

meni na raspolaganju. Kada je Isus rekao da niko nije blag osim Jednoga, a taj jedan je Bog (Vidi Luka 18,19), On je time naglasio da i celokupna pobožnost koja se vidi u Njegovom životu dolazi od Oca. To je ključ u razumevanju pitanja da li se može ili ne može živeti bezgrešnim životom.

Dakle, na pitanje "da li iko može živeti bez greha?" - odgovor je "DA". Isus je to postigao. Možemo li i mi, sa naglaskom na *mi*? Odgovor je "NE". U Rimljanima 8,7. čitamo da se grešna priroda ne pokorava zakonu Božjem, niti može. U Rimljanima 3,23. tvrdi se da smo svi grešni. Znači, mi ne možemo živeti a da ne grešimo. U Rimljanima 3,10-12. naglašeno je da nema nijedog pravednog, ne, nijednog jedinog. Niko ne čini dobro. Svi smo zašli i dok ne shvatimo svoje beznadežno stanje, za nas nema mogućnosti da živimo bez greha.

Tako smo došli do neobične enigme - do tajne. Psalam 1,6. kaže: "Gospod zna put pravednički ..." Neki ljudi, bespomoćni i nesposobni da čine pravdu, postali su pravednici. Isus je živio bez greha. Mi to ne možemo, ali moramo! U Otkrivenju 3,5 piše: "Koji pobedi on će se obući u haljine bele, i neću izbrisati imena njegova iz knjige života, i priznaću ime njegovo pred Ocem svojim i pred anđelima njegovim". Samo je jedan primer niti koja se provlači kroz poslednju knjigu Biblije: "Koji pobedi ..." Pobeda je jedan od poslednjih utisaka koji nam ostaje dok čitamo Bibliju. To je jedna od poslednjih realosti u vezi sa narodom Ilije - narodom koji živi pred sam Isusov ponovni dolazak.

Kako je to moguće? Setimo se žene koju su doveli pred Isusa, i ljudi sa kamenjem, spremnih da izvrše svoje strašno delo. Isus joj je rekao: "Ja te ne osuđujem". U prisustvu njegove ljubavi i sveznanja, fariseji odlaze. Zatim Isus kaže: "Idi i više ne greši". Isus joj je dao pravu ravnotežu. Nije morala iskusiti osudu, ali više nije morala ni nastaviti sa grehom.

Božja je volja da živimo bez greha. On želi da nas dovede do tog iskustva. Isto tako, On je speman da nam oprost, ali u toku rastenja, padamo ili doživljavamo neuspehe.

Moguće je živeti bez greha. Ne gubimo vreme pokušavajući da se setimo nekoga kome je to već uspelo. To nije naš posao. Braća Rajt nisu mislila da je moguće samo ono što je nekome već uspelo. Da su tako mislili, nastavili bi da rade u svojoj radionici za popravku bicikla. Oni se nisu ograničili na ono što je drugima uspelo pre njih.

Veoma je opasno pokušavati da se dođe do istine na osnovu iskustava. To se zove "egzistencijalizam" - i navešće te da pogrešiš. Istina mora da se otkriva na osnovu istine. Odmeravajmo naše iskustvo prema Božjoj reči. Nikad nemojmo meriti Božju reč prema svom iskustvu.

Ako je moguće da živimo bez greha, kako da to ostvarimo? Pre svega, bez Isusa ne možemo činiti ništa. Jovan 15,5. kaže: "Ja sam čokot a vi loze; i koji bude u meni i ja u njemu

on će roditi mnogi rod; jer bez mene ne možete činiti ništa". Ali, kroz Njega možemo sve. Filibljanima 4,13: "Sve mogu u Isusu Hristu, koji mi moć daje". Dakle, najveći korak treba da bude da se sjedinimo s Isusom - da uđemo u zajednicu i prijateljstvo s Njim.

U 1. Jovanovoj 1,9. čitamo: "Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprostí grehe naše, i očisti nas od svake nepravde". Dakle, najpre moramo priznati svoju potrebu, priznati da smo grešnici. Juda 24. kaže: "Onome koji vas može sačuvati bez greha i bez mane ..." Potrebna je sila da nas čuva od greha, isto kao što nam je potrebno oprostjenje za slučajeve kad ne koristimo tu silu, dok rastemo.

"Jer oružje našega vojevanja nije telesno, nego silno ... na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božje, i robimo svaki razum za pokornost Hristu." (2. Korinćanima 10,4.5.) Zar ti ovo ne zvuči divno? Zar to nije dobra vest, da nam Bog omogućuje nešto više od oprostjenja greha - želi da nam da silu za poslušnost, za pobeđu?

Može li iko da živi a da ne greši? Da, Isus je to postigao. Možemo li mi? Ne. Da li moramo? Da! Kako? Na isti način kao Isus, oslanjajući se na Njega, kao što se On oslanjao na svog nebeskog Oca.

Vratimo se i postavimo isto pitanje na drugi način. Da li je Isus pobedio svesne grehe? Odgovor je očigledno: DA. Može li Isus živeti svoj život u meni?

"Oh", Reći će neko, "pa to je panteizam!" Ne, nije! Panteizam uči da je Bog i u drvetu i u cvetu i u steni i prepostavljam, Bog i u kornfleksu! To je panteizam. Bog u tebi nije panteizam, već divno biblijsko učenje. "Koji jede telo moje i pije moju krv, stoji u meni i ja u njemu". (Jovan 5,56) Dakle, Isus može da živi u nama. "Duh istine ... prebiva u vama i u vama će biti" (Jovan 14,17) Duh Sveti može biti u nama. "U onaj ćete vi dan doznati da sam ja u Ocu svojem, i vi u meni i ja u vama". (14,20) "Budite u meni i ja ću u vama.(15,4). Ako ostanete u meni i reči moje u vama ostanu, što god hoćete ištite i biće vam".(15,7) Ovaj stih nam otkriva i ključ kako Hristos može biti u nama. Kroz svoju Reč. "U srce svoje zatvorio sam reč tvoju, da ti ne grešim". (Psalam 119,11) i kanačno, "stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast." (Matej 26,41) Dakle, proučavanjem Biblije i molitvom Hristos se nastanjuje u našim srcima. A kad Hristos živi u našim srcima verom (Efescima 3,17) tada imamo silu i pobeđujemo. Samo ako je Hristos u nama, bićemo u stanju da savladamo greh.

Isus je naš Zastupnik pred Ocem i strpljivo čeka dok nastojimo da shvatimo šta znači pobediti greh. Ali, isto tako, On stavlja pred nas izazov: "Ovo vam pišem da ne grešite".

Može li iko živeti bez greha? Isus je tako živeo. Možemo li i mi? Ne, mi ne možemo. Da li moramo? Moramo. Da. Kako? Na isti način kao i Isus - oslanjajući se na silu odozgo. Dokle god se oslanjamo na njega, imaćemo pobeđu i silu za poslušnost. Ako nastavimo da

se družimo s Njim iz dana u dan, On će nas voditi do iskustva da se potpuno i neprestano oslanjamo na njega. Kad dođemo u to stanje, živjećemo bez greha, jer će Isus živeti u nama.

NADVLADAVANJE SVESNOG GREHA

Biblija je sasvim jasna i nikad niko ne bi trebalo da kaže da je bez greha. "Ako kažemo da greha nemamo, sebe varamo i istine nema u nama". (1Jovanova 1.8) Kad govorimo o savlađivanju svesnog greha, ne tvrdimo da ćemo postati bezgrešni. Kad bi nekom danas i uspelo da prestane da greši, on ipak ne bi bio bezgrešan, jer ima grešnu prirodu.

Međutim, čuo sam već ljude koji kažu da niko nikad nije stvarno nadvladao greh, jer je apostol Pavle, jedan od najvećih hrišćana koji su ikad živeli, kazao za sebe da je prvi među grešnicima. (1Timotiju 1,15) Oni zaključuju da ova Pavlova izjava u stvari znači: "Nastavljam sve vreme da grešim". Pavle daje na drugim mestima mnoštvo dokaza da je Božjom silom došao do pobeđe. Ali nije tvrdio da je bez greha, niti će to činiti iko ko bi danas zaista upoznao silu Božju u svom životu i pobedio greh. "Niko ko tvrdi da je svet, nije zaista svet. Oni koji se zapisuju kao sveti u nebeske knjige nisu svesni te činjenice i poslednji su koji bi se hvalili svojom pobožnošću". (The Faith I Live By, p. 140)

Mada nikad nećemo tvrditi da smo bez greha, mi ipak danas imamo priliku da nadvladamo svesni greh. To je moguće, to je neophodno, to je naša prednost i Božji cilj za nas.

Dozvolite mi da vam dam primer jednostavnog razmišljanja i zaključivanja, tekst koji je napisao Mid MekGir, jedan od posvećenih ljudi iz pređašnjih godina. "Postoje mnogi gresi za koje svi verujemo da se s njima mora prekinuti. Svi tvrdimo da pijanica, preljubočinac, ubica ili lopov, moraju odbaciti te grehe ili će biti izgubljeni. Takvom grešniku ne dozvoljavamo da prestane postepeno, niti kažemo da pred njim stoje mnoge godine ili meseci u kojima će postići pobeđu. Kažemo, moraš prestati odmah! Pitanje je, da li on može da prestane odjednom. Ako je tako, zašto se ne bi moglo sa bilo kojim grehom i sa svim gresima prestati odjednom. Ipak, takozvani mali gresi nastavljaju da postoje, ali, ako sa velikim gresima može da se prestane odjednom zašto se ne bi moglo i sa malim? Hiljade ljudi su umorni od uobičajenih greha i žele da prestanu. Ali ne znaju kako".

Mislim da se većina od nas slaže da bi bilo besmisleno reći ubici: "Pa, ti nikad nećeš moći stvarno da pobediš taj greh, ali dovoljno je već i ako ga mrziš". A zar se drugo merilo može primeniti za bilo koga drugog grešnika?

Šta dakle treba da učinimo da bismo postali pobednici nad svesnim grehom? I koliko vremena nam je potrebno za to? Pretpostavljam da se mi možemo ubrojati u jake ljude po ovom pitanju, koji će reći: "Dobro, ako za nešto znaš da je greh, jednostavno prestani da to

činiš!" Ali, slaba osoba kaže: "Već sam pokušavao, ali ne mogu prestati". Jaki odgovara: "Mogao bi, da si zaista bio iskren u želji da prestaneš". Na taj način, slabi oseća još veći teret, jer ga smatraju neiskrenim, a ne samo grešnim. Želim da vas podsetim na misao: "Ako religija Isusa Hrista i Božja sila nisu dovoljni za najslabiju osobu na svetu, onda uopšte ne zadovoljavaju".

U 1Jovanovoj 5,4 čitamo: "Vera je naša ova pobeda koja pobjedi svet". A u knjizi Patrijarsi i proroci, na strani 657. piše: "Da svaki neuspeh koji ima Božji narod potiče od nedostatka vere". Dakle, vera je od primarnog značaja u razumevanju kako da pobedimo greh. Nemojmo zaboraviti da vera nije nešto što mi stvaramo ili izgrađujemo. Vera ne potiče od nas. To je spontana pojava do koje dolazi poznavanjem Boga. Dakle, ne trudimo se da zadobijemo veru. Usmerimo svoju pažnju ka poznavanju Boga, a vera će prirodno doći. Vera uvek izvire iz zajednice s Bogom. Vera je dar (Efescima 2) a način da je dobijamo je da se družimo sa onim koji ga daje. Ako nastavimo logičan tok ovih misli, doći ćemo do zaključka da se ne moramo truditi ni da prestanemo s grehom. Ne treba pažnju polagati na ponašanje, kao što se ne treba ni truditi da se stvori vera. Treba samo gledati na Isusa, održavati s njim zajednicu vere, a ostalo će sve doći kao sasvim prirodna stvar.

U toj zajednici vere, u životu osobe koju Bog vodi u pobjedu nad grehom, dešava se nekoliko stvari. Za one koji žele da znaju koliko je vremena potrebno, želim da vas podsetim da se na ovo ne može dati odgovor kalendarom. Koliko je vremena potrebno da se pobjedi greh, ne zavisi od vremena, već od uslova u hrišćanskom životu. Od slučaja do slučaja vreme će biti različito.

1. Prvi uslov za pobjedu nad svesnim grehom je da znaš i da priznaš da je nešto greh. Za mene to niko drugi ne može da uradi. Da li ste već sreli ljude koji pokušavaju da svoje uverenje nametnu drugome? A da li ste ikad primetili da svaki pojedinac ima svoj trenutak, koji, bez sumnje, sam Bog najbolje zna. Dok te Sveti Duh ne osvedoči i sam ne budeš svestan da je nešto greh, nećeš uspeti da to ostaviš.

U Psalmu 51. stoji: "Ja znam prestupe svoje i greh je moj jednako preda mnom". (stih 3) Bog ne deluje u vakumu. On ne odstranjuje greh iz našeg života nekakvim bezbolnim hirurškim zahvatom. Bog deluje kroz razum svakog pojedinca. On nam otkriva, malo po malo, jedno po jedno problematično područje u našem životu. Zar ti nije drago što On radi upravo na ovaj način, što ne otvara odjednom roletne jednom slepom telu? Zar to nije dobra vest danas. On opominje slabosti naše ljudske prirode, i otvara roletne daščicu po daščicu?

2. Drugi uslov za pobjedu nad svesnim grehom je da shvatimo svoju bespomoćnost da bilo šta činimo u vezi s tim - osim jedne stvari, da se predamo. Šta da predamo? Da predamo sebe i svaku pomisao da možemo bilo šta činiti u vezi sa problemom greha, osim da dođemo Isusu ovakvi kakvi smo. "Težnje našeg srca su zle i mi ih ne možemo promeniti

... Vaspitanje i obrazovanje razuma i volje i ljudski naponi imaju svoje područje uticaja, ali su ovde sasvim nemoćni". (SC, p. 18) Gde se nalazi problem? Spolja ili iznutra? Nalazi se u našim srcima. Problem je u nama. A mi smo nemoćni da učinimo bilo šta sa našim unutrašnjim životom. Pavle je toga bio svestan, govoreći u Rimljanima 7,18: "Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim". On je priznao svoju bespomoćnost.

3. Treći uslov da pobedimo svesni greh je da se uključimo u pravu borbu i da se borimo tamo gde se bitka i bije, a ne tamo gde je nema. Rimljanima 8,3.4. govori o duhu i telu i treći stih kaže: "Jer što zakonu beše nemoguće, jer beše oslabljen telom, posla Bog Sina svojega u obličju tela grehovnoga, i za greh osudi greh u telu: da se pravda zakona ispuni u nama, koji ne živimo po telu nego po duhu".

Zamislimo trogodišnjeg dečaka u šumi. On ima sekiru. Svom snagom zamahuje i udara sekirom u drvo. Ali sekira nije ni načela drvo. Oslabljena je telom. Tuda prolazi snažni drvoseča! On zamahuje sekirom i sada je to razlika kao dan i noć. Osim svega ostalog što saznajemo iz Rimljanima 8. ova misao je jasna: "ako pokušavaš da pobediš greh u svom telu, sopstvenom snagom, nećeš uspeti ništa osim što ćeš otkriti svoju nemoć. Ali ako, kao što kaže deveti stih, nisi po telu, nego po duhu, ako je Božji Duh u tebi, razlika je ogromna. Od odlučujućeg je značaja uočiti razliku između borbe vere (hodanje po duhu) i borbe protiv greha (pokušaja da se izboriš od onoga što je u tvom telu, svojom snagom). Niko nikada neće uspeti da pobedi greh dok ne shvati razliku između borbe vere i borbe protiv greha. "Ako svom svojom snagom biješ bitku vere, pobedićeš". (5T, str. 513) To znači - ako uložim svu snagu svoje volje u zajednici vere, tada mi neće ostati volje za borbu protiv greha ili đavola.

Knjižica V.V. Preskota nazvana "Pobeda u Hristu" daje nam sledeći uvid u vođenje prave borbe: "Odavno sam pokušavao da zadobijem pobedu nad grehom, ali mi to nije uspelo. Najzad sam shvatio razlog. Umesto da činim ono što Bog od mene očekuje, ono što mogu, pokušavao sam da učinim ono što je Božji deo, što se ne očekuje od mene, i što ja i ne mogu da učinim. Moj udeo i nije da izvojujem pobedu, već da primim pobedu koju za mene već izvojevao Isus Hristos. Ali, pitaćeš 'zar Biblija ne govori o vojnicima i o borbi'? Da, govori. Zar nam nije rečeno da se moramo truditi'? Da, naravno da jeste. 'Šta nam onda ti to govoriš'? Tvrdim samo jedno - da moramo znati za šta se borimo i u čemu treba da se trudimo.

Hristos je kao čovek bio bitku života, i pobedio. Kao moj lični Predstavnik, On je ovu pobedu zadobio za mene, zato mi i poručuje: "Ne bojte se, jer ja nadvadah svet". Ja samo mogu reći sa iskrenom zahvalnošću: "Neka je hvala Bogu koji nam daje pobedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista". Moja teškoća sastojala se u sledećem: "Nisam opažao činjenicu da je pobeda dar, već izvojevan, speman da bude uručen svima koji žele da ga

prime. Ja sam pokušao da na sebe preuzmem odgovornost za pobjedu koju je On već meni obezbedio. Zato sam doživljavao neuspjeh".

Ova pobjeda neodvojiva je od Hrista. Kad sam naučio kako da primim Hrista kao svoju pobjedu, kroz zajednicu s Njim, to je bio za mene početak novog iskustva. Ne želim da kažem da više nemam nikakvih problema i da više ne pravim nikakve pogreške. Daleko od toga. Ali probleme doživljavam samo kad dozvolim da nešto tako utiče na mene da izgubim poverenje u Hrista kao svog ličnog spasitelja i odvojim se od njega. Pogreške sam činio kad sam dozvolio da nešto dođe između mene i Njega i spreči me da pogledom vere posmatram njegovo blagosloveno lice. Kad usmerim pogled ka neprijatelju ili ka teškoćama, ili ka sebi i svojim prošlim neuspjesima, obeshrabrim se i tada propustim da primim pobjedu. Dakle, moj moto je: "gledaj u Isusa".

Borba koju ja treba da vodim je 'dobra borba vere', ali oružje u ovoj borbi nije telesno. Ne verujem u sebe, dakle nemam poverenja ni u svoju snagu da pobedim zlo. Čujem Hrista kako mi kaže 'moja se sila u slabosti pokazuje sasvim'. I zato predajem celo svoje biće pod njegovu kontrolu, dozvoljavam mu da izdejstvuje u meni da hoću i da učinim ko što mu je ugodno. Kad u veri dopuštam da On čini, vodeći me ka pobjedi, On me nikad ne izneveri. Živeći svoj pobjedonosni život u meni, Hristos mi daje pobjedu". (strana 25-27)

Isus je to isto rekao u Mateju 23,25: "Teško vama ... licemeri što čistite spolja zdelu i čašu ... očistite najpre iznutra čašu i zdelu da budu i spolja čiste". "Ako je ko u Hristu, nova je tvar". (2. Korinćanima 3,17) Mi smo se često trudili da budemo nova tvar više nego što smo se trudili da budemo u Hristu. "Koji god u njemu stoji, ne greši. (1. Jovanova 3,6) Ali mi smo gubili vreme i snagu, trudeći se da ne grešimo, a trebalo je uložiti sve napore da budemo u Njemu.

Kakva divna istina! Pa ipak, izgleda da ljudski um ovo teško prihvata i tako se beznadežno borimo, delimično i zbog oholosti ljudskog srca, jer nam je draga ideja da to možemo postići sami.

Ali, nije istina da Isus čini baš sve za nas, jer On ne može samog sebe tražiti za nas. Ovo je taj pravac u kojem naša volja, snaga volje i ljudski napori trebaju da se svakodnevno razvijaju u zajedništvu sa Isusom. On to zaista ne radi za nas. n stvarno ne može tražiti sebe za nas. Ono što je Isus obećao je da će, ako mi budemo tražili zajedništvo sa Njim, On učiniti sve sa svoje strane da nas sačuva od pada. A ono što je Isus obećao u stanju je i da ostvari. On za to ne treba moju pomoć, zato je vrlo važno da po ovom pitanju pobeđivanja greha jasno razumemo razliku između borbe vere i borbe greha.

4. Četvrti uslov za pobeđivanje greha je da shvatimo da vera u Boga zahteva službu i misioni rad. "Snaga za odupiranje zlu se najbolje stiče aktivnom službom." (AA, p. 105)

"One koji služe drugima, služiće sam Poglavar pastirski. Oni će sami piti od žive vode i utoliće svoju žeđ. Oni ne teže za uzbudljivim zadovoljstvima, ili za kakvom promenom u svom životu. Ono za šta se najviše interesuju je kako da spasu duše koje su na ivici propasti". (DA, p. 641) "Naše nastojanje da i drugima budemo na blagoslov, doneće i nama lično bogate blagoslove. To je bila Božja namera kad nam je poverio jedno mesto u planu spasenja". (SC, p. 79) "Jer ko hoće dušu svoju da sačuva, izgubiće je, a ko izgubi dušu svoju mene radi i evanđelja, onaj će je sačuvati." (Marko 8,35)

Ako ne svedočim i ne trudim se da služim drugima, neminovno je da ću pre ili kasnije morati da priznam da sam poraženi hrišćanin, čak i kad je u pitanju pobeda nad grehom.

5. Sledeći značajan uslov za pobedu nad svesnim grehom je saznanje da Bog opravdava. On ne osuđuje. "Ko će optužiti izabrane Božije? Bog koji pravda? Ko će osuditi?" (Rimljanima 8,33.34) Uzgred, odgovorimo na to pitanje - ko je taj koji osuđuje? To je sotona, mada mu se i čovek često pridružuje u tom poslu. Da li si nekad osuđivao drugoga, svesno, ili možda nenamerno? Da li si ti ikad osetio da te neko drugi osuđuje?

Dokazano je i psihološki da osuda u sebi ima nešto što krivca prikriva za ono što je učinio i gotovo ga prisiljava da nastavi s tim. Nasuprot osudi - atmosfera ljubavi i prihvatanja daje čoveku sposobnost da nadraste svoje probleme. To je ono što roditelji često trebaju da imaju na umu. Ponekad bračni drugovi imaju problema da to shvate. Ali osuda gotovo prisiljava krivca da nastavi sa zlom koje čini. Apostol Pavle je, videći razliku između borbe vere i borbe protiv greha, odmah dobio ideju sa kojom počinje Rimljanima 8. poglavlje: "Nikakva dakle sad nema osuđenja!" Kako Bog, koji je pravda, koji mrzi greh, koji je u Hristovoj ličnosti zadržtao pri samoj pomisli i zgražavao se u pristupu greha, može još uvek da voli grešnika i ne osuđuje ga, tajna je koju čovek ne može da shvati. Ali, Bog ne osuđuje. Biblija tako kaže.

6. Sledeći uslov je da shvatimo kako možemo biti u Hristu - ne samo da odemo pred Njega i predamo mu svoje probleme, već i da ostanemo u Njemu. "Koji god u njemu stoji, ne greši." (1Jovanova 3,6) Sasvim je jednostavno. Nemojmo komplikovati ovaj tekst, pokušavajući da mu damo neka druga značenja. Čitajmo Bibliju kao što piše.

"Ako ostanemo u Hristu, ako Božja ljubav ostane u nama, tada će i naša osećanja, naše misli, način delovanja, naše namere biti u skladu sa Božjom voljom, koja je jasno izražena u Božjem zakonu". (SC, p. 61)

Ovaj uslov ne biva ispunjen u trenutku kad neko postane hrišćanin. To nisu uspeli da postignu preko noći ni Avram, ni Ilija Tesvićanin, ni učenici, niti bilo ko drugi. Biti u Hristu je nešto više od početnog iskustva obraćenja. Treba da naučimo kako da se pouzdamo u Njegovu moć i silu umesto u sopstvenu snagu i sposobnosti. Mi to ne možemo postići. Ovo samo Sveti Duh može da učini za nas. Ne možemo se sami osloboditi sopstvenom snagom.

Možemo samo pristati da Hristos to u nama učini. (vidi COL, p. 159) Svoj pristanak dajemo kad se trajno, iz dana u dan, družimo sa Isusom. Nastavljajući ovu zajednicu s Njim, dozvolićemo da nas On vodi u sve čvršću zavisnost od Njega, dok ćemo se sve manje oslanjati na sebe.

7. Da bismo iskusili i razumeli pobedu nad svesnim grehom, moramo biti stalno svesni Božje prisutnosti - prisutnosti Boga ljubavi. Nema boljeg štita protiv iskušenja i greha od žive svesnosti o Božjoj prisutnosti. Mi vidimo kako On deluje u našem svakodnevnom životu. Recimo da ja imam problem sa alkoholom. Dobijem veliku želju za alkoholom, zato ulazim u kola i idem u najbliži bar. Slab sam. Ne mogu da prestanem. Ali dok tražim mesto za parkiranje, vidim u retrovizoru da je u kolima iza mene moj predsednik oblasti. Mislio sam da sam slab, ali iznenada postajem jak. Napravim polu kružno okretanje i vozim kući.

Zamislite dvoje mladih u parku. Mesečina ih obasjava. Oni se bore sa iskušenjem. Slabi su. Iznenada, vide svetla koja im se približavaju. To su otac i majka. Mladi su mislili da su slabi, ali sada su jaki! Šta čini razliku? Prisustvo onoga koji brine o njima.

Možda su ovi primeri osnovani na izvesnoj prisutnosti straha. Ali ljubav je toliko jača od straha koliko je nebo više od zemlje. Ako sam oženjen i veran sam svojoj supruzi samo iz straha, kad odem na put i nađem se s druge strane zemljine kugle, tamo ću imati slobodu, jer ona nije samnom. Ali, ako je brak osnovan na zajednici ljubavi, ja mogu biti 15 hiljada kilometara daleko, a ipak ostati veran. Ljubav prevazilazi velika rastojanja.

Božja ljubav takođe deluje na velikom rastojanju. Prisustvo onoga koji ljubi, a ne onoga koji osuđuje, daje nam snagu da pobedimo greh. U knjizi Vaspitanje, na strani 255. stoji: "Kao štit protiv iskušenja i kao podsticaj na neporočnost i istinu, ni jedan drugi uticaj se ne može meriti sa svešću o Božjem prisustvu". "Kuda bih otišao od duha tvojega, i od lica tvojega kuda bih utekao? Da izađem na nebo, ti si onde, da siđem u pakao, onde si". (Psalam 139,7.8) Kad bismo samo to imali na umu, bilo bi drukčije, zar ne?

8. I konačno, poslednji uslov za pobedu nad svesnim grehom je da imamo na umu šta greh čini Isusu. Kad bismo samo neprestano bili svesni šta naš greh njemu čini, kakvu bi razliku to stvaralo! Setite se Petra koji se odriče i zaklinje pored vatre. Pokušava da se sam odbrani. Njegov pogled nije usmeren ka Isusu. Ali, iznenada, Petrove oči se usmeravaju ka Hristovom licu. U trenutku kad je na tom licu video izraz tuge i razočarenja, Petar shvata da Isusa nisu toliko pogađali udarci, trnje i pljuvanje, koliko njegovo odricanje. Upravo on je zadao Isusu najteži udarac. U Isusovom pogledu nije bilo ukora, ni osude, ni ljutine. I Petrovo srce se slomilo.

Petar se setio kako mu je Isus uvek bio divan prijatelj, odan i iskren. Setio se svog obećanja da će ostati uz Njega, bez obzira šta se dogodilo i shvatio kako je bedno pao. Razumeo je šta je njegov greh učinio njegovom najboljem Prijatelju.

Zar ne želiš da mi se pridružiš u molitvi da nam Bog pomogne da shvatimo šta naši gresi čine Isusu. Ako nam to ne pomogne, ništa drugo neće.

Nije čudo što nam se preporučuje da jedan sat svakodnevno provedemo u razmišljanju o Isusovom životu, naročito o njegovim poslednjim časovima. Dok posmatramo šta su naši gresi učinili Isusu, oko nas će se podići moćni bedem protiv zla.

Pozivam te, da u svom srcu doneseš odluku šta ćeš činiti sa Isusom. Hoćeš li odlučiti da tražiš, milošću Božjom, puninu zajedništva s Njim? Hoćeš li odlučiti da upoznaš šta znači ići na kolena pred Božjom rečju svakoga dana, kako bi upoznao Isusa i iskusio Njegovo predivno prisustvo u svom životu?

Zar nećeš u ovo vreme trećeg Ilije odlučiti da budeš među onima koji će dozvoliti Bogu da se pokaže u njihovom životu, da bi mogao doći opet i priznati ih za svoje.